

Adrian Ebens

Mahalin Ang Iyong Mga Kaaway O Patayin Sila

Ang tunggalian sa pagitan nina Josue at Hesus

Mahalin Ang Iyong Mga Kaaway O Patayin Sila

Ang tunggalian sa pagitan nina Josue at Hesus

Adrian Ebens

maranathamedia.com

<https://maranathamedia-philippines.com/>

May 2021

Mga Nilalaman

Isang Matinding Pagpatay	Error! Bookmark not defined.
Ang Sukatan ng Ating Karakter	8
Ang Patotoo ng Anak	9
Ang Tabing.....	11
Ang mga Pangako ng Diyos at ang Kawalan ng Pananampalataya ng Tao.....	13
Nais ng Diyos na Patayin tayo.....	18
Mga Putakti	20
Ang mga Amalekita.....	22
Lahat ng Sinabi ng Panginoon ay Aming Gagawin	25
Tulad ng mga Balang	28
Ang Kakaibang Gawa ng Diyos.....	30
Hanapin Ninyo Ako Nang Buong Puso	36
Ang Epekto ng Dalawang Tipan sa Larawan ng Diyos	39
Ang Paghahalo kay Hesus at Josue?	43
Pagsusuri at Muling Pagdalaw	44
Ang Misteryo ng Krus	51
Hustisya ng Serpyente	52
Ang Krus sa Kabanata 10 ng Josue.....	54
Mag Tipak ng Yelo	57
Nananatili ang Araw at ang Buwan.....	63

Isang Matinding Pagpatay

At sinabi ng Panginoon kay Josue, "Huwag mo silang katakutan, sapagkat ibinigay ko na sila sa iyong kamay; wala isa man sa kanila ang makakatayo laban sa iyo." Kaya't dumating si Josue at nagulat sila, sapagkat naglakbay siya nang magdamag mula sa Gilgal. Kaya't nilito ng Panginoon ang kanilang hanay sa harap ng Israel, pinatay sila sa isang matinding pagpatay sa Gibeon, hinabol sila sa daang patungo sa Bet-horon, at pinuksa sila hanggang sa Azeka at Makeda. At nangyari, habang tumatakas sila mula sa Israel at nasa pababang daan ng Bet-horon, nagpaulan ang Panginoon ng malalaking tipak ng yelo mula sa langit hanggang sa Azeka, at sila'y namatay. Mas marami ang namatay dahil sa mga tipak ng yelo kaysa sa mga pinatay ng mga anak ng Israel sa pamamagitan ng tabak. Pagkatapos, si Josue ay nagsalita sa Panginoon noong araw na ibinigay ng Panginoon ang mga Amorita sa kamay ng mga anak ng Israel, at sinabi niya sa harapan ng Israel: "Araw, tumigil ka sa ibabaw ng Gibeon; At Buwan, sa Libis ng Ajalon." Kaya't huminto ang araw, At tumigil ang buwan, hanggang sa maghiganti ang bayan sa kanilang mga kaaway. Hindi ba ito nasusulat sa Aklat ni Jasher? Kaya't ang araw ay tumigil sa gitna ng langit, at hindi nagmadaling lumubog nang halos isang buong araw. At wala nang naging araw na tulad niyon, bago o pagkatapos noon, na pinakinggan ng Panginoon ang tinig ng isang tao; sapagkat ang Panginoon ay lumaban para sa Israel. Pagkatapos, bumalik si Josue kasama ang buong Israel sa kampo sa Gilgal. Josue 10:8-15

Maraming kamangha-manghang bagay sa kuwentong ito. Si Josue ay lumilitaw bilang ganap na pinuno ng mga hukbo ng Diyos. Sinabi ng Diyos sa kanya na walang kaaway ang makatatayo laban sa kanya. Si Josue ay waring tinutulungan ng Diyos sa pamamagitan ng pagpapabagsak ng malalaking tipak ng yelo mula sa langit, na pumatay ng mas maraming kaaway kaysa sa napatay ni Josue sa pamamagitan ng tabak. Sa matinding pananampalataya, iniutos ni Josue na tumigil ang Araw at ang Buwan upang matapos niya ang gawain ng paglipol. Nangyari ang kahanga-hangang himala, at sa dagdag na liwanag ng araw, nilipol ni Josue ang mga nagtipon upang wasakin ang mga kaalyado ng Israel, ang mga Gibeonita.

Sino ang makatatayo laban kay Josue, ang makapangyarihang Heneral na sinuportahan ng mga puwersa ng kalikasan? Ang matinding takot ay lumaganap sa lupain ng Canaan nang kumalat ang balita kung paano winasak ng Diyos ng Israel ang kanilang hukbo sa pamamagitan ng malalaking tipak ng yelong bumagsak mula sa langit at pinigil ang Araw at Buwan upang matapos ang gawain ng kamatayan at paglipol.

Napakaganap ng paglipol na nagdulot ito ng parehong epekto sa mga tao gaya noong pinatay ang mga panganay sa Egipto.

At ang lahat ng tao ay bumalik sa kampo, kay Josue sa Makkeda, na may kapayapaan. **Walang sinuman ang naglakas-loob na magsalita laban sa sinumang anak ng Israel.** Josue 10:21

...at mamamatay ang lahat ng panganay sa lupain ng Egipto, mula sa panganay ni Paraon na nakaupo sa kanyang trono, hanggang sa panganay ng aliping babae na nasa likod ng gilingan, at lahat ng panganay sa mga hayop. At magkakaroon ng malakas na panaghoy sa buong lupain ng Egipto, na hindi pa kailanman nangyari noon at hindi na muling mangyayari pa. **Ngunit wala ni isang aso na magtataas ng kanyang dila laban sa sinuman sa mga anak ng Israel,** maging sa tao o hayop, upang inyong malaman na ginagawa ng PANGINOON ang pagkakaiba sa pagitan ng mga Egipcio at ng Israel. Exodo 11:5-7

Nabalitaan ng mga tao sa Canaan ang nangyari sa Egipto dahil sa mga salot. Ang mga Gibeonita, isa sa mga lipi ng mga Cananeo na nakatira hindi kalayuan sa Jerico, ay nag-isip ng paraan upang makipagkasundo sa Israel at maging kanilang mga lingkod dahil natatakot silang mapuksa ng Israel at ng kanilang Diyos.

Ngunit sinabi nila [Ang mga Gibeonita] kay Josue, "Kami ay inyong mga lingkod." At sinabi sa kanila ni Josue, "Sino kayo, at saan kayo nagmula?" Kaya sinabi nila sa kanya: "Mula sa napakalayong lupain kami, iyong mga lingkod, ay dumating dahil sa pangalan ng PANGINOON mong Diyos; sapagkat narinig namin ang Kanyang katanyagan at lahat ng Kanyang ginawa sa Egipto, Josue 9:8-9

Nagalit ang ibang mga tribo sa Gibeon dahil nakipagkasundo ito sa Israel, kaya't nagtipon sila upang wasakin ito. Nakiusap ang mga Gibeonita sa Israel na iligtas sila mula sa kanilang mga kalapit na bayan.

Kaya't si Adoni-Zedek, hari ng Jerusalem, ay nagsugo kay Hoham, hari ng Hebron, kay Piram, hari ng Jarmuth, kay Japhia, hari ng Lachish, at kay Debir, hari ng Eglon, na nagsasabi, "Pumarito kayo at tulungan ninyo ako upang ating salakayin ang Gibeon, sapagkat nakipagpayapaan ito kay Josue at sa mga anak ng Israel." Josue 10:3-4

Ang limang hari na namuno sa kanilang hukbo laban sa Israel ay naipit sa isang yungib ni Josue hanggang sa matapos ang labanan. Nang matapos ang labanan, nagtagumpay si Josue laban sa kanila at inutusan ang kanyang mga pinuno na ipatong ang kanilang mga paa sa leeg ng mga hari, bilang sagisag ng paraan kung paano lulupigin ng Diyos ang lahat ng kanilang kaaway. Pagkatapos, pinatay at ibinitin ang mga haring kaaway.

Kaya nang ilabas nila ang mga haring iyon kay Josue, tinawag ni Josue ang lahat ng Israel at sinabi sa mga pinuno ng hukbo na kasama niya, **"Lumapit kayo at ipatong ninyo ang inyong mga paa sa leeg ng mga haring ito."** Kaya lumapit sila at ipinatung ang kanilang mga paa sa leeg ng mga hari. Pagkatapos, sinabi ni Josue sa kanila, "Huwag kayong matakot o panghinaan ng loob; magpakatibay kayo at magpakatapang, **sapagkat ganito ang gagawin ng PANGINOON sa lahat ng inyong mga kaaway na inyong lalabanan.**" At pagkatapos, sinaktan sila ni Josue at pinatay, at ibinitin sa limang punongkahoy; at sila'y nakabitin doon hanggang sa kinagabihan. Josue 10:24-26

Matapos mapatay ang limang haring Amoreo, itinapon sila pabalik sa yungib kung saan sila nabilanggo, at tinakpan ang bunganga ng yungib ng malalaking bato .

Pagkatapos pinatay sila ni Josue at ibinitin sa limang punongkahoy; at nanatili silang nakabitin doon hanggang sa kinagabihan. Nang lumulubog na ang araw, iniutos ni Josue na ibaba sila mula sa mga punongkahoy, inihagis sila sa yungib kung saan sila nagtago, at

tinakpan ang bunganga ng yungib ng malalaking bato, na naroon pa rin hanggang sa araw na ito. Josue 10:26-27

Ang lahat ng mga tribong ito ay lubusang nalipol. Walang natira kahit isang kaluluwa.

Nang araw na iyon, sinakop ni Josue ang Makkeda at pinatay ito at ang hari nito sa pamamagitan ng talim ng tabak. Lubos niyang nilipol sila—lahat ng tao na nasa loob nito. Wala siyang pinaligtas. Ginawa rin niya sa hari ng Makkeda ang tulad ng ginawa niya sa hari ng Jerico. Josue 10:28

Pagkatapos basahin ang kuwentong ito, sino ang magiging mangmang upang kwestiyunin kung ang Diyos ng langit ang nag-utos ng pagpatay na ito? Hindi ba Siya ang nag-utos kay Josue, sumuporta sa hukbo ng Israel, at personal na pumatay ng marami gamit ang mga tipak ng yelo? Pinigil pa ng Diyos ang Araw at Buwan upang matapos ang paglipol! Tiyak na ganoon ang naunawaan ng Israel, sapagkat nakita nilang dinudurog ng mga pinuno ng Israel ang mga leeg ng kanilang mga kaaway gamit ang kanilang mga paa, habang matagumpay na sumisigaw, "Ito ang gagawin ng ating Diyos sa ating mga kaaway!"

Dapat ba nating tapusin dito at ngayon na ang Diyos ang pumatay sa mga Cananeo at nalulugod Siyang makita ang Kanyang mga lingkod na nakatapak sa mga leeg ng kanilang mga kaaway habang ipinagmamalaki ang kapangyarihan ng kanilang Diyos upang pumatay? Dapat ba nating sundan iyon sa pamamagitan ng pagdaan sa buong mga lungsod at walang ititirang buhay kahit isang lalake, babae, o bata? O dapat ba nating simulang suriin ang kuwentong ito at tuklasin ang katotohanan kung ano talaga ang nangyari rito?

Karamihan sa mga tao ay hindi pumipili sa alinman sa dalawang pagpipiliang iyon. Sa halip, nilalampasan nila ang kwento, parang pinapabilis ang pagtakbo nito upang hindi pagtuunan ng pansin ang katotohanan ng nangyari. Ang matatandang malapit nang mamatay ay tinaga hanggang sa napira-pirasos. Munting mga sanggol na sumususo sa dibdib ng kanilang ina ay kinuha at pinagbabagsak sa mga batong pader habang ang kanilang mga ina ay tinutusok ng sibat o espada.

"Oh, pakitigil na, Adrian, itigil mo na ang pagsasalita tungkol sa mga bagay na ito," ang sigaw ng ilan. Pakitigil? Hindi ba ito ang reyalidad para sa mga

naniniwalang pumatay ang Diyos? Bakit hindi natin pabagalin, tingnan ito nang paisa-isang tagpo, at namnamin ang reyalidad ng kilabot? Bakit tayo nasusuklam sa ganitong mga paglalarawan kung ganito nga ang Diyos? Hindi ba dapat masanay tayo sa mga larawang ito kung ganito nga talaga ang Diyos? Hindi ba dapat nating sambahin ang Diyos na bumabagsak ng ulo ng mga sanggol sa pader, dumudurog sa matatanda at mahihina, at humahati sa mga inang nagpapasuso gamit ang espada? Bakit tayo mandidiri rito kung ganito ang Diyos ng Bibliya? Bakit hindi na lang natin sambahin ang ideyang ito at luwalhatiin ang kamatayan? Bakit hindi tayo tumayo sa mga leeg ng ating mga kaaway at sumigaw, 'Ito ang gagawin ng Diyos sa mga lumalaban sa atin!'

Sa mga nagnanais ipilit sa atin ang ganitong marahas na pananaw tungkol sa Diyos, sinasabi ko sa inyo, tumingin kayo sa salamin ng inyong mga salita at lasapin ang katotohanan ng inyong sinasabi. Masdan nang malinaw ang bawat detalye at namnamin ang kabuuan ng ganitong kakila-kilabot na tagpo. Wala bang tanong sa inyong puso kung may ibang paliwanag para rito? Wala bang pag-iisip na maaaring may hindi tayo napansin o kaya'y bulag tayo sa katotohanan? Posible kaya na ang mga daan ng Diyos ay hindi tulad ng ating mga daan (Isaias 55:8-9) at mali ang ating pagkakaunawa sa mga kuwentong ito?

Kung ikaw ay naniniwala na ang Diyos ay parehong pumatay at nag-utos na patayin ang mga taong ito, magkakaroon tayo ng hindi pagkakaayon sa mga salita ni Hesus.

**Ngunit sinasabi ko sa inyo, ibigin ninyo ang inyong mga kaaway, pagpalain ang mga sumusumpa sa inyo, gumawa ng mabuti sa mga nagkakait sa inyo, at ipanalangin ang nang-aapi at umuusig sa inyo, upang kayo'y maging mga anak ng inyong Ama na nasa langit; sapagkat pinapalabas Niya ang araw sa masasama at sa mabubuti, at ipinadadala ang ulan sa mga matuwid at sa mga hindi matuwid.
Mateo 5:44-45**

Sinabi ni Hesus [Josue 2] na dapat nating ibigin ang ating mga kaaway. Sa Josue 1, sinasabi naman na tayo ay tumayo sa leeg ng ating mga kaaway at durugin sila. Sa ating pagsubok na pag-ayonin ang dalawang pahayag na ito, may mangahas bang magsabi na ang pagtapak sa leeg ng mga tao habang ipinagmamalaki sila, at pagkatapos ay patayin sila, ay maituturing na

pagmamahal sa kanila? Ilalagay mo ba ang mukha ni Josue 2 (Hesus) sa Josue 1 at iisipin si Hesus na may sapatos sa leeg ng isa sa Kanyang mga nilikha, ipinagmamalaki ang ginagawa ng Diyos sa Kanyang mga kaaway, at pagkatapos, kapag naipakita na ang punto, putulin ang kanilang mga ulo?

Pinapatay at winawasak ba ng Diyos ang Kanyang mga kaaway sa Lumang Tipan at pagkatapos ay iniibig at pinagpapala sa Bagong Tipan, hanggang sa aklat ng Pahayag kung saan Siya ay babalik sa Kanyang mga paraan ng pagpatay at pagwasak?

At isang ikatlong anghel ang sumunod sa kanila, na nagsasabi ng malakas na tinig, "Kung ang sinuman ay sumasamba sa hayop at sa kanyang larawan, at tumanggap ng tanda nito sa kanyang noo o sa kanyang kamay, siya rin ay mag-iinom ng galit ng Diyos, na ibinubuhos ng buong lakas sa saro ng Kanyang poot. Siya ay paiiralin ng mga pahirap na apoy at asupre sa harap ng mga banal na anghel at sa harap ng Kordero. At ang usok ng kanilang pahirap ay umaakyat magpakailanman; at wala silang kapahingahan araw o gabi, ang mga sumasamba sa hayop at sa kanyang larawan at ang sinumang tumanggap ng tanda ng kanyang pangalan." Pahayag 14:9-11

Paano natin malulutas ang tila kontradiksyon sa pagitan ng pagmamahal ni Hesus sa Kanyang mga kaaway at ang pag-aalay ng Kanyang buhay para sa kanila, at ang ginawa ni Josue na pinatay ang mga kaaway, tumayo sa kanilang mga leeg, at pinatay ang mga lalaki, babae, at mga bata? Higit pa rito, at marahil higit sa lahat sa kwentong ito, paano natin ipaliliwanag ang mga mala-langit na yelo na pumatay ng mas maraming tao kaysa kay Josue?

Ang Sukatan ng Ating Karakter

Sinasabi sa atin ng Bibliya na ang likas na puso ng tao ay mapanlinlang at may alitan laban sa Diyos. (Jeremias 17:9; Roma 8:7). Sinasabi nito na walang sinumang naghahanap sa Diyos at walang sinumang gumagawa ng mabuti. (Roma 3:10-12). Tanging isang tao lamang ang nabuhay sa mundong ito na makapagsasabing alam niya kung ano ang tunay na karakter ng Diyos, at iyon ay ang Anak ng Diyos.

Walang sinumang nakakita sa Diyos kailanman. Ang bugtong na Anak, na nasa piling ng Ama, Siya ang naghayag sa Kanya. Juan 1:18

Ang lahat ng bagay ay ipinagkatiwala sa Akin ng Aking Ama, **at walang nakakaalam kung sino ang Anak kundi ang Ama, at kung sino ang Ama kundi ang Anak**, at ang sinumang nais pagpakitaan ng Anak." Lucas 10:22

Kung paanong kilala Ako ng Ama, gayon ko rin kilala ang Ama; at ibinigay Ko ang Aking buhay para sa mga tupa. Juan 10:15

Walang sinumang nakakita sa Ama at walang sinumang nakakakilala sa Ama maliban sa Anak ng Diyos. Siya lamang ang tanging nasa sansinukob na makapagsasalita nang may katiyakan tungkol sa kung ano ang karakter ng Ama. Kilalang-kilala Niya ang Ama sa parehong antas na kilala Siya ng Kanyang Ama.

Ang Patotoo ng Anak

Ano ang ipinahayag ni Hesus tungkol sa karakter ng Ama?

Ipinahayag Ko ang Iyong pangalan sa mga taong ibinigay Mo sa Akin mula sa sanlibutan. Sila'y sa Iyo, ibinigay Mo sila sa Akin, at tinupad nila ang Iyong salita. Juan 17:6

Sinabi ni Jesus sa Kanyang panalangin sa Ama, at ito ay isinulat upang ating malaman, na ipinahayag Niya ang pangalan ng Ama sa Kanyang mga alagad – ang mga taong ibinigay sa Kanya mula sa sanlibutan. Masasabi ni Hesus kay Felipe nang may lubos na katiyakan na kung ano ang nakita ni Felipe sa Kanya ay eksaktong tulad ng Ama.

Sinabi ni Felipe sa Kanya, "Panginoon, ipakita Mo sa amin ang Ama, at sapat na ito para sa amin." Sinabi ni Hesus sa kanya, "Matagal na Akong kasama ninyo, at hindi mo pa rin Ako nakikilala, Felipe? Ang nakakita sa Akin ay nakakita na sa Ama; paano mo nasasabing, Ipakita Mo sa amin ang Ama? Juan 14:8-9

Ano ang nakita ni Felipe sa pagkatao ni Hesus? Nakita ba niya si Hesus na tumatapak sa leeg ng mga tao at sumisigaw ng kamatayan para sa mga kaaway ng Diyos? Nakita ba ni Felipe si Hesus na binabagsak ang ulo ng mga bata sa

pader o tinataga ng espada ang mga batang ina? Kung naniniwala ang isang tao na pumapatay ang Diyos, bakit sila maiinsulto sa ganitong mga tanong? Kung ganito ang Diyos, hindi ba't dapat ipinakita rin ni Jesus ang karakter na ito ng Ama?

Ilang talata bago sinabi ni Hesus ang mga salitang ito kay Felipe, sinabi Niya ang mga tanyag na salitang ito bilang tugon sa tanong ni Tomas:

Sinabi sa kanya ni Tomas, "Panginoon, hindi po namin alam kung saan Kayo pupunta, paano po namin malalaman ang daan?" Sumagot si Hesus sa kanya, "Ako ang daan, ang katotohanan, at ang buhay. Walang makakapunta sa Ama kundi sa pamamagitan Ko. Juan 14:5-6

Paano dapat maunawaan ni Tomas at ng iba pang mga alagad si Hesus dito? Ang nakita ni Tomas sa katauhan ni Hesus ang tanging daan patungo sa Ama. Si Jesus ang namamagitan para sa lahat ng tao na naghahanap sa Diyos ngunit hindi alam ang Kanyang karakter; ngunit upang tunay na makarating sa Ama, kailangan mong dumaan sa karakter ng Kanyang Anak. Pinagtitibay ni Hesus ang katotohanang ito nang ipagpatuloy Niya ang Kanyang sinabi:

Kung nakilala ninyo Ako, nakilala rin ninyo ang Aking Ama; at mula ngayon ay kilala ninyo Siya at nakita ninyo Siya. Juan 14:7

Ang tanging dahilan kung bakit natin masasabi na kilala natin ang Ama ay dahil kilala natin ang Anak na nahayag sa lupa. Wala nang ibang paraan upang makilala ang Ama.

Sino ang sinungaling kundi ang tumatanggi na si Hesus ang Kristo? Siya ay antikristo na nagkakaila sa Ama at sa Anak. Ang sinumang tumatanggi sa Anak ay wala rin sa kanya ang Ama; ngunit ang kumikilala sa Anak ay may Ama rin. I Juan 2:22-23

Ang Tabing

Kapag kinilala mo kung sino ang Anak ng Diyos, awtomatiko mong makakamit ang daan patungo sa Ama. Nagkakaroon lamang ito ng kahulugan kapag tinanggap mo ang pahayag ng Diyos sa pamamagitan ni Hesus dito sa lupa. Bakit natin kailangang bigyang-diin ang puntong ito? Dahil itinatanggi ng mundo na si Hesus dito sa lupa ay ang ganap na kapahayagan ng Diyos. Ang

paniniwala rito ay nagpapahintulot sa atin na alisin ang tabing sa ating mga mata kapag binabasa natin ang Lumang Tipan:

Kaya nga, dahil mayroon tayong ganitong pag-asa, tayo ay nagsasalita nang buong tapang—hindi tulad ni Moises, na naglagay ng belo sa kaniyang mukha upang hindi matitigan ng mga anak ng Israel ang katapusan ng lumilipas na kaluwalhatian. Ngunit ang kanilang mga isip ay nabulag. **Sapagkat hanggang ngayon, nananatili ang parehong belo kapag binabasa ang Lumang Tipan, dahil ang belo ay inaalís kay Kristo.** Ngunit hanggang ngayon, kapag binabasa si Moises, may belo na nakatakip sa kanilang puso. Subalit kapag ang isang tao ay lumalapit sa Panginoon, ang belo ay naaalís. 2 Corinto 3:12-16

Bakit kinailangang magtakip si Moises ng belo sa kanyang mukha?

At nang bumaba si Moises mula sa Bundok ng Sinai (at nasa kanyang kamay ang dalawang tapyas ng Patotoo nang siya ay bumaba mula sa bundok), hindi niya namalayan na nagliliwanag ang balat ng kanyang mukha habang siya ay nakikipag-usap sa Kanya. Kaya nang makita ni Aaron at ng lahat ng anak ng Israel si Moises, nakita nilang nagliliwanag ang balat ng kanyang mukha, at natakot silang lumapit sa kanya. Kaya't tinawag sila ni Moises, at si Aaron at lahat ng pinuno ng kapulungan ay bumalik sa kanya; at nakipag-usap sa kanila si Moises. Pagkatapos, lumapit ang lahat ng mga anak ng Israel, at ibinigay niya sa kanila ang lahat ng utos na sinabi sa kanya ng PANGINOON sa Bundok ng Sinai. At matapos makipag-usap si Moises sa kanila, tinakpan niya ng belo ang kanyang mukha. Ngunit tuwing pumapasok si Moises sa harapan ng PANGINOON upang makipag-usap sa Kanya, inaalís niya ang belo hanggang siya ay lumabas; at paglabas niya, sinasabi niya sa mga anak ng Israel ang lahat ng utos sa kanya. At tuwing nakikita ng mga anak ng Israel ang mukha ni Moises na nagliliwanag ang balat, muling inilalagay ni Moises ang belo sa kanyang mukha hanggang sa muli siyang pumasok upang makipag-usap sa Kanya. Exodo 34:29-35

Bakit natakot ang mga anak ng Israel na tumingin sa liwanag na nagliliwanag mula sa mukha ni Moises?

Ngayon, ang kaluwalhatian ng PANGINOON ay nanatili sa Bundok ng Sinai, at tinakpan ito ng ulap sa loob ng anim na araw. At nang ikapitong araw, tinawag Niya si Moises mula sa gitna ng ulap. **Ang kaluwalhatian ng PANGINOON ay parang tumutupok na apoy sa tuktok ng bundok sa paningin ng mga anak ng Israel.** Exodo 24:16-17

Nang pumailanlang ang kaluwalhatian ng Diyos sa Bundok Sinai, ayon sa paningin o pag-iisip ng mga tao, ito ay parang tumutupok na apoy. Inilalarawan ng Bibliya ang Anak ng Diyos bilang ang kaningningan ng kaluwalhatian ng Diyos (Hebreo 1:3). Ang maningning na liwanag sa tuktok ng bundok ay nagmukhang isang tanda ng kamatayan sa mga anak ng Israel. Ngunit hindi natakot si Moises sa presensya ng Diyos; ang kanyang karanasan sa pagpapakita ng banal na presensya ay hindi nagdulot sa kanya ng takot.

Nakita ng lahat ng tao ang kulog, kidlat, tunog ng trumpeta, at ang usok na bumabalot sa bundok; at nang makita nila ito, nangingig sila sa takot at lumayo. Kaya sinabi nila kay Moises, "Ikaw nalang ang makipag-usap sa amin at makikinig kami; **ngunit huwag hayaang ang Diyos ang makipag-usap sa amin, baka kami ay mamatay.**" **At sinabi ni Moises sa mga tao, "Huwag kayong matakot, sapagkat ang Diyos ay dumating upang kayo ay subukin,** at upang ang Kanyang paggalang ay mapasa-inyo, nang hindi kayo magkasala." Exodo 20:18-20

Sinabi sa kanila ni Moises, 'Sinusubok kayo ng Diyos upang makita kung ano ang nasa inyong puso.' Ang takot nila na papatayin sila ng Diyos ay nagpakita na hindi talaga sila naniniwala na mabuti ang Kanyang hangarin para sa kanila, ni na tutulungan Niya silang mapagtagumpayan ang kanilang makasalanang kalagayan. Sa gayon ding paraan, natakot sila nang makita nilang nagniningning ang mukha ni Moises, dahil inisip nilang maaaring dumating ang Diyos upang patayin sila dahil sa kanilang mga kasalanan, sa halip na magdala ng mabuting balita. Ito ang kinakatawan ng belo—ito ay nagpapahiwatig ng maling pananaw tungkol sa Diyos, na nagiging dahilan ng kanilang takot na baka patayin sila ng Diyos. Sinabi ni Pablo sa 2 Corinto na ang belo ng hindi pagkaunawa ay naaalís kapag tinitingnan natin ang karakter ni Hesus dito sa lupa.

Kapag lumalapit tayo kay Kristo ayon sa ipinahayag sa mga Ebanghelyo, naaalisan ang belo na nagtatakip sa kaluwalhatian ng Diyos. Maaari na nating simulan ang tamang pagbasa sa mga kuwentong ito. Maaari na nating simulan ang pagtatanong ng tamang mga katanungan tungkol sa mga ginawa ni Josue, ng Israel, at sa mga pangyayaring may kaugnayan sa pagtigil ng Araw at Buwan.

Ang mga Pangako ng Diyos at ang Kawalan ng Pananampalataya ng Tao

Noong unang dumating si Moises sa mga anak ng Israel sa Egipto, sinabi niya sa kanila ang ipinangako ng Diyos na gagawin para sa kanila.

Kaya sabihin mo sa mga anak ng Israel: 'Ako ang PANGINOON; Ilalabas ko kayo mula sa mga pasaning ipinataw ng mga Egipcio, ililigtas ko kayo mula sa kanilang pagkaalipin, at tutubusin ko kayo sa pamamagitan ng makapangyarihang kamay at dakilang kahatulan. Kukunin ko kayo bilang aking bayan, at ako ang magiging inyong Diyos. At malalaman ninyo na ako ang PANGINOON ninyong Diyos na naglalabas sa inyo mula sa mabibigat na pasanin ng mga Egipcio. At dadalhin ko kayo sa lupang ipinangako kong ibibigay kina Abraham, Isaac, at Jacob; at ibibigay ko ito sa inyo bilang mana: Ako ang PANGINOON. Exodo 6:6-8

Ipinangako ng Diyos sa mga Israelita ang pitong bagay. Ipinangako Niya na ililigtas sila mula sa mga Egipcio at kukunin sila bilang Kanyang bayan. Walang ginawa ang mga Israelita upang palayain ang kanilang sarili mula sa mga Egipcio; kailangan lamang nilang makinig sa salita ng Diyos at sundin ito. Hindi nila kailangang pumatay ng sinumang Egipcio upang makatakas sa Egipto. Sinabi sa kanila ng Diyos na Siya ang maglalabas sa kanila, at ginawa Niya ito nang eksakto tulad ng Kanyang ipinangako.

Maaaring nakalabas na ang Israel mula sa Egipto 40 taon nang mas maaga, ngunit pinatay ni Moises ang isang Egipcio. Ang pagpatay na ito ang naging dahilan ng pagkaantala ng kanilang pag-alis sa loob ng 40 taon.

Ipinagmalaki ng mga rabbi ang kanilang kataasan, hindi lamang sa mga tao mula sa ibang bansa kundi pati na rin sa karamihan ng kanilang sariling bayan. Dahil sa matinding galit nila sa kanilang mga

Romanong mananakop, iningatan nila ang matibay na hangaring mabawi ang kanilang pambansang kapangyarihan sa pamamagitan ng dahas at sandata. Kinapootan nila at pinatay ang mga tagasunod ni Hesus, na ang mensahe ng kapayapaan ay lubos na salungat sa kanilang mga hangarin ng kasakiman at kapangyarihan. Sa pag-uusig na ito, si Saul ay isa sa pinakamasidhi at walang-awang tagapagpahirap. **Sa mga paaralang militar ng Egipto, tinuruan si Moises ng batas ng puwersa, at napakalalim ng pagkatanim ng aral na ito sa kanyang pagkatao kaya kinailangan niya ng apatnapung taon ng katahimikan at pakikipagniig sa Diyos at kalikasan upang maihanda siya sa pamumuno sa Israel sa pamamagitan ng batas ng pag-ibig.** Ang parehong aral ay kinailangang matutunan ni Pablo. Edukasyon pahina 65

Kinailangang turuan ng Diyos si Moises na talikuran ang mga prinsipyo ng puwersa na natutunan niya sa Egipto. Ito ay sapagkat ang Diyos ay hindi gumagamit ng puwersa.

Ang paggamit ng puwersa ay salungat sa mga prinsipyo ng pamamahala ng Diyos; nais Niya lamang ang paglilingkod na may pag-ibig; at ang pag-ibig ay hindi maaaring ipag-utos; hindi ito maaaring makamit sa pamamagitan ng puwersa o kapangyarihan. Tanging sa pamamagitan ng pag-ibig napupukaw ang pag-ibig. Ang makilala ang Diyos ay ang umibig sa Kaniya; Ang kanyang karakter ay dapat maihayag bilang kabaligtaran ng karakter ni Satanas. {DA 22}

Ang paghihimagsik ay hindi dapat talunin sa pamamagitan ng puwersa. Ang mapilit na kapangyarihan ay matatagpuan lamang sa ilalim ng pamamahala ni Satanas. Ang mga prinsipyo ng Panginoon ay hindi ganito. Ang Kanyang kapangyarihan ay nakasalalay sa kabutihan, habag, at pag-ibig; at ang pagpapahayag ng mga prinsipyong ito ang dapat gamitin. Ang pamamahala ng Diyos ay makatuwiran, at ang katotohanan at pag-ibig ang dapat mangibabaw. {DA 759.1}

Ang paggamit ng puwersa ay ang huling paraan ng bawat huwad na relihiyon. {ST May 6, 1897}

Ipinakita ni Jesus ang katotohanang ito noong Siya ay nasa lupa. Hindi Niya kailanman pinilit ang sinuman na gumawa ng anuman. Nanawagan Siya sa puso ng mga tao na lumapit sa Diyos, ngunit hindi Niya kailanman pinilit ang sinuman sa pamamagitan ng pananakot na papatayin Niya sila kung hindi sila susunod sa Kanya.

Bumalik tayo sa mga Israelita sa Egipto. Nang sabihin ni Moises sa mga tao kung ano ang gagawin ng Diyos para sa kanila, pansinin ang kanilang naging tugon:

Kaya't sinabi ni Moises ang mga salitang ito sa mga anak ng Israel, ngunit hindi sila nakinig kay Moises dahil sa matinding dalamhati at mabigat na pagkaalipin. Exodo 6:9

Dahil lamang sa dakilang awa ng Diyos kaya Niya ipinagpatuloy ang proseso ng pagliligtas. Hindi sila naniwala sa mga pangako ng Diyos sa kanila. Tumanggi silang maniwala. Inisip nila ang pagkakabilanggo nila at inakusahan ang Diyos sa pagpapahintulot na mapabilang sila sa kalagayang ito. Sa halip na magpasalamat sa Diyos para sa Kanyang pagmamahal at awa, tumanggi silang makinig at magtiwala sa Kanya.

Itinuloy ng Diyos ang plano upang iligtas sila at bigyan sila ng pagkakataong makilala Siya at makita na Siya ay mabuti, at sa pamamagitan ng proseso, makagawa sila ng mas matalinong desisyon kaysa sa unang pagtanggap ginawa nila sa ilalim ng kamangmangan at pagkabigla. Narating nila ang Bundok ng Sinai, natupad na ng Diyos ang limang pangako mula sa pitong ipinangako Niya.

Pangako ng Diyos	Iniligtas ng Diyos
1. Ililigtas ko kayo mula sa mga pasanin ng mga Ehipsiyo	Oo
2. Ililigtas ko kayo mula sa kanilang pagkaalipin	Oo
3. Tutubusin ko kayo gamit ang aking inuunat na kamay at sa pamamagitan ng malalaking paghuhukom	Oo

4. Tatawagin ko kayong Aking bayan	Oo
5. Ako ang magiging Diyos ninyo	Oo

Ang ikalimang pangako ng Diyos ay maging kanilang Diyos. Matutupad lamang ang pangakong ito kung tatanggapin Siya ng Israel bilang kanilang Diyos, at aabutin ng ilang panahon upang malaman kung tunay nga nilang tatanggapin Siya.

Matapos sabihin sa kanila ang limang pangako na ito, sinabi ng Diyos sa kanila.

**At inyong malalaman na ako ang PANGINOON ninyong Diyos na naglalabas sa inyo mula sa ilalim ng mga pasanin ng mga Egipcio.
Exodo 6:7**

Sinabi sa kanila ng Diyos na makikilala nila Siya, at kapag nagsimula na silang magtiwala sa Kaniya, maaari silang maniwala na tutuparin Niya ang huling dalawang pangako para sa kanila. Sa Exodo 15, matapos mailigtas ang Israel mula sa mga Egipcio sa pagtawid sa Dagat na Pula, nagsimula silang purihin ang Diyos dahil sa kanilang kaligtasan. Nagsimula nang mapuno ng pasasalamat ang kanilang mga puso sa Diyos. Ngunit nakakalungkot, pinuri nila Siya bilang tagapuksa ng kanilang mga kaaway at bilang isang mandirigma. Pakinggan ang bahagi ng kanilang inawit:

Ang PANGINOON ay isang mandirigma; ang PANGINOON ang Kaniyang pangalan. Ang mga karwahe ni Faraon at ang kaniyang hukbo ay inihagis Niya sa dagat; pati ang kaniyang piling mga pinuno ay nalunod sa Dagat na Pula. Binalot sila ng kalaliman; lumubog sila sa kailaliman na parang bato. "Ang inyong kanang kamay O PANGINOON, ay naging maluwalhati sa kapangyarihan; ang iyong kanang kamay, O PANGINOON, ang sumira sa kaaway. Exodo 15:3-6

Ang pagpuri sa Diyos bilang tagapuksa ng kanilang mga kaaway ay nangangahulugan na hindi nagtagal ang kanilang pasasalamat. Pagkalipas ng tatlong araw matapos ang kanilang dakilang tagumpay, nagsimula silang magreklamo dahil sa kakulangan ng tubig.

Pagdating nila sa Marah, hindi nila mainom ang tubig doon, dahil ito ay mapait. Kaya't tinawag ang lugar na iyon na Marah. At nagreklamo ang mga tao kay Moises, na nagsasabi, "Ano ang iinumamin namin?" Kaya't dumaing siya sa PANGINOON, at ipinakita sa kaniya ng PANGINOON ang isang puno. Nang inihagis niya ito sa tubig, ang tubig ay naging matamis. Doon ay gumawa Siya ng isang batas at kautusan para sa kanila, at doon Niya sila sinubok, Exodo 15:23-25

Kung nagtiwala sila sa Diyos, hindi sana sila nagreklamo kundi naniwala na kung kayang iligtas sila ng Diyos mula sa mga Egipcio, kaya rin Niyang magbigay ng kanilang pangangailangan sa tubig. Ang kakulangan ng tiwala ng mga Israelita ay muling lumala sa susunod na kabanata ng Exodo. Nagsimula pa nga silang magpahayag ng kagustuhang mamatay na lamang sa Egipto sa kamay ng Diyos kaysa mapabilang sa ilang na waring walang pagkain.

At nagreklamo ang buong kapulungan ng mga anak ng Israel laban kay Moises at Aaron sa ilang. At sinabi ng mga anak ng Israel sa kanila, **"Mas mabuti pang namatay na kami sa kamay ng PANGINOON** sa lupain ng Egipto, noong kami ay nakaupo sa tabi ng mga palayok ng karne at kumakain ng tinapay hanggang mabusog! Sapagkat dinala ninyo kami sa ilang na ito upang patayin ang buong kapulungan sa gutom." Exodo 16:2-3

Pansinin na hindi lamang ilang tao ang nagrereklamo—kundi ang buong kampo.

Nais ng Diyos na Patayin Tayo

Kung pinuri ng Israel ang Diyos nang gawing matamis ang mapait na tubig, maaaring nagsimulang kumilos ang kanilang budhi tungkol sa katotohanang hindi sila naniwala sa Diyos noong sila ay nasa Egipto. Bawat himalang ginawa ng Diyos ay isang pagkakataon para sa Israel na magsisi sa kanilang kasamaan at pasalamat Siya sa pagpapatawad ng kanilang mga kasalanan at pag-akay sa kanila palabas ng pagkaalipin. Sa halip, lumago ang kanilang takot na nais silang patayin ng Diyos. Ang paniniwalang ito tungkol sa pagkatao ng Diyos ay nagsimulang lumitaw sa kanilang hangaring pumatay ng iba.

At ang buong kapulungan ng mga anak ng Israel ay nagpatuloy sa kanilang paglalakbay mula sa Ilang ng Kasalanan, ayon sa utos ng PANGINOON, at nagkampo sa Rephidim; ngunit walang tubig na mainom ang mga tao. Kaya't nakipagtalo ang mga tao kay Moises, at sinabi, "Bigyan mo kami ng tubig upang kami ay makainom." Kaya't sinabi ni Moises sa kanila, "Bakit kayo nakikipagtalo sa akin? Bakit ninyo sinusubok ang PANGINOON?" At nauhaw ang mga tao roon sa tubig, kaya't nagreklamo sila laban kay Moises, at sinabi, "**Bakit mo kami inilabas mula sa Egipto, upang patayin kami, ang aming mga anak at ang aming mga hayop sa uhaw?**" Kaya't dumaing si Moises sa PANGINOON, at sinabi, "Ano ang gagawin ko sa bayang ito? **Malapit na nila akong batuhin!** Exodo 17:1-4

Nagalit ang mga tao kay Moises dahil sa sinasabing kakulangan ng tubig. Itinuro ni Moises ang tunay na problema at sinabi sa kanila na sila ay nagreklamo laban sa Diyos. Ang kanilang pagnanais na patayin si Moises ay nagpakita ng tunay nilang iniisip—na naniniwala silang nais silang patayin ng Diyos. Inakusahan nila si Moises, na kinatawan ng Diyos, na nais silang patayin, kaya't hinangad nilang patayin siya.

Patuloy na lumilitaw ang paniniwala na nais ng Diyos na patayin ang mga Israelita. Muling lumitaw ang parehong isyu pagkatapos ng Bundok Sinai, at minsan pa, ang buong kapulungan ng Israel ay nadamay.

Kaya't ang buong kapulungan ay nagtaas ng kanilang tinig at umiyak, at ang mga tao ay tumangis nang gabing iyon. At inireklamo ng lahat ng Israel si Moises at si Aaron, at sinabi ng buong kapulungan sa kanila, "Kung sana'y namatay na lang kami sa lupain ng Egipto! O kung sana'y namatay na lang kami sa ilang na ito! **Bakit dinala tayo ng PANGINOON sa lupaing ito upang mamatay sa pamamagitan ng tabak at maging biktima ang ating mga asawa at mga anak?** Hindi ba mas mabuti para sa atin na bumalik sa Egipto?" Kaya't sinabi nila sa isa't isa, "Pumili tayo ng isang pinuno at bumalik sa Egpto." Mga Bilang 14:1-4

Ang paulit-ulit na iniisip ng mga Isaelita na nais silang patayin ng Diyos ay isang paglilipat ng kanilang sariling hangarin sa Diyos— ang tunay nilang nais ay Siya ang patayin. Ito ay napatunayan pagkalipas ng 1500 taon nang patayin ng

bansang Israel ang Anak ng Diyos, si Hesus, sa krus. Ano ang tinatawag na paglilipat ng isip(psychological projection)?

Ang paglilipat ng isip (psychological projection) ay isang mekanismo ng pagtatanggol kung saan ipinagkakaila ng tao ang kanyang sariling hindi namamalayang pagnanasa o katangian (mabuti man o masama) at iniuugnay ito sa iba.¹

Ang patuloy na takot sa kamatayan ng Israel ay isang pagpapakita lamang ng kanilang pagkamuhi sa Diyos at ng kanilang hangaring patayin Siya. Nakikita natin ang kababalaghang ito sa buhay ni Cain pagkatapos niyang patayin ang kanyang kapatid na si Abel.

Tiyak na itinaboy Mo ako sa araw na ito mula sa ibabaw ng lupa; malalayo ako sa iyong mukha; ako'y magiging isang takas at palaboy sa daigdig, at **mangyayari na sinumang makakakita sa akin ay papatayin ako.** Genesis 4:14

Ang pagkabalisa tungkol sa takot na may gustong pumatay sa iyo ay nagmumula sa sarili mong pagnanais na pumatay. Iniisip natin na ang iba ay katulad natin. Totoo na may mga pagkakataong may gustong pumatay sa isang tao; ngunit hindi ito ang sitwasyong ating tinutukoy. Ang tinutukoy natin ay ang patuloy na negatibong pag-iisip at matinding pag-aalala na bunga ng labis na mapanuring pag-iisip ng paghihiganti at galit sa iba.

Dapat maging malinaw sa lahat na imposibleng magtiwala sa isang taong inaakala mong nais kang saktan o patayin. Nangako ang Diyos ng pitong bagay sa Israel at natupad na Niya ang lima sa mga ito noong sila ay nakarating sa Bundok ng Sinai. Dalawa nalang ang natitirang pangako. Sa Kabanata 19 ng Exodo, pinaalalahanan ng Diyos ang Israel na tinupad Niya nang eksakto ang Kanyang sinabi.

Nakita ninyo ang ginawa Ko sa mga Egipcio at kung paano Ko kayo dinala na parang sa mga pakpak ng agila at inilapit sa Akin. Exodo 19:4

Dalawa na lamang pangako ang natitira upang matupad.

At dadalhin ko kayo sa lupaing aking ipinangako kay Abraham, Isaac, at Jacob; at ibibigay ko ito sa inyo bilang isang mana: Ako ang PANGINOON. Exodo 6:8

Kung nagawa ng Diyos ang unang limang bagay nang walang dahas o pagpatay na kinakailangan mula sa Israel, hindi ba makatwirang isipin na gagawin din Niya ang natitirang dalawang bagay nang walang paggamit ng dahas o pagpatay? Kailangan nating talakayin ang kwento sa Exodo 17 tungkol sa mga Amalekita, ngunit nais naming banggitin dito na hindi kailanman iniutos ng Diyos na patayin nila ang mga Amalekita, at ito ay isang napakahirap na labanan para sa kanila. Ang tanging kailangan gawin ng Israel ay makinig sa tinig ng Diyos at sundin ang Kanyang mga utos, at Siya na ang bahalang gumawa ng lahat ng iba pa. Ito mismo ang sinabi ng Diyos sa kanila sa Bundok ng Sinai. Pansinin kung paano ipinapahayag ng Young's Literal Translation ang kahulugan ng pagtupad sa tipan.

At ngayon, kung tunay ninyong pakikingan ang Aking tinig, inyo ngang iingatan ang Aking tipan, at kayo ay magiging Aking natatanging kayamanan higit sa lahat ng mga tao, sapagkat Akin ang buong lupa; at kayo ay magiging Akin bilang isang kaharian ng mga pari at isang banal na bansa: Ito ang mga salitang sasabihin mo sa mga anak ng Israel. Exodo 19:5-6 (YLT)

Mga Putakti

Ano ang mangyayari sa mga bansa sa Canaan kung tapat na nakinig ang Israel sa salita ng Diyos?

Ipapanguna Ko ang takot Ko sa unahan mo, paguguluhin Ko ang lahat ng taong pupuntahan mo, at palalayu in Ko ang lahat ng iyong kaaway. Magpapadala rin Ako ng mga putakti upang palayasin sa harap mo ang mga Hivita, Cananeo, at Hetheo. Exodo 23:27-28

Sinabi ng Diyos sa Israel na palalayasin Niya ang mga naninirahan gamit ang mga putakti. Kung naniwala ang mga anak ng Israel sa Diyos at napuspos ng Kanyang Espiritu, nilinis sana nila ang Canaan sa parehong paraan na nilinis ni Hesus ang templo. Hindi na sana nila kinailangang saktan kahit isang tao. Ang mga Cananeo ay tatakbo palayo sa kanila at lilisan, o kaya'y magmamakaawa ng awa at magbabagong-loob sa katotohanan. Ginawa ni Gesenius ang sumusunod na kawili-wiling paliwanag tungkol sa salitang putakti.

צִרְעָה f. Ex. 23:28; Deut. 7:20; Josh. 24:12; according to the ancient versions and the Hebrews, *the hornet*, with the art. collect. *hornets, wasps*, perhaps from the idea of piercing, which does not differ much from that of striking (صَرِيحٌ a scourge), compare נִבְּה, ضَرْب. But *the hornets* by which the Canaanites, locc. cit. are said to be driven from their dwellings, seems hardly capable of being literally understood (as is done by Bochart, in Hieroz. tom. iii. p. 407, ed. Lips.; Rosenm. Bibl. Alterthumsk. iv. 2, p. 430), but (with Le Clerc and Rosenm. on Ex. loc. cit.) metaph. as designating *ills and calamities of various kinds*; compare Josh. 24:12; and Joshua chap. 10.

Ang salitang *Putakti* ay nagmula sa ideya ng pagsaksak o pagtusok. Ipinapahiwatig ni Gesenius na imposibleng tunay na mga putakti ang magpalayas sa mga tao mula sa lupain, kundi ito ay kumakatawan sa iba't ibang uri ng mga kapahamakan. Kahit ano pa man, malinaw na sinasabi ng Bibliya na ang mga putakti ay hindi gumamit ng tabak o pana.

Sinugo ko ang mga putakti sa unahan ninyo na siyang nagtaboy sa kanila mula sa harapan ninyo, pati na rin ang dalawang hari ng mga Amorita, **ngunit hindi sa pamamagitan ng inyong tabak o pana.** Josue 24:12

Pinatunayan ito ni Ellen White.

Hindi kailanman iniutos ng Panginoon sa kanila na "umakyat at lumaban." Hindi Niya layunin na makuha nila ang lupain sa pamamagitan ng digmaan, kundi sa pamamagitan ng mahigpit na pagsunod sa Kanyang mga utos. {PP 392.3}

Ganito ang sinabi ng Diyos sa kanila: "Kung kayo ay makikinig sa aking tinig," ibig sabihin ay susunod sa Kanyang mga tagubilin. Sinunod ng mga anak ng Israel ang mga tagubilin ng Diyos sa kanilang paglabas mula sa Egipto, kahit na sila ay nagreklamo sa proseso. Sa pagsunod nila sa utos ng Diyos na maglagay

ng dugo sa hamba ng pinto, lumabas sa Egipto, at tumawid sa Dagat na Pula, sila ay naligtas nang hindi pumatay kahit isang tao.

Ang mga Amalekita

Ang unang pagkakataon na gumamit ng tabak ang Israel ay matapos silang iligtas sa pamamagitan ng Dagat na Pula. Habang sila ay umaawit sa baybayin ng Dagat na Pula, niluwalhati nila ang digmaan at inisip na ganoon din ang kaisipan ng Diyos.

Ang lyong kanang kamay, O PANGINOON, ay naging maluwalhati sa kapangyarihan; **ang lyong kanang kamay, O PANGINOON, ang dumurog sa kaaway.** At sa kadakilaan ng lyong kamahalan, lyong ibinagsak ang mga tumindig laban sa Iyo; lyong ipinadala ang lyong poot; at tinupok sila na parang dayami. At sa hininga ng lyong ilog, ang tubig ay nagtipon; ang mga baha ay tumayong matuwid na parang bunton; ang kalaliman ay tumigas sa kaibuturan ng dagat. Exodo 15:6-8

Hinipan Mo ng lyong hangin, at tinakpan sila ng dagat; lumubog sila na parang tingga sa malalim na tubig. "Sino ang katulad Mo, O PANGINOON, sa mga diyos? Sino ang katulad Mo, maluwalhati sa kabanalan, kapita-pitagan sa mga pagpupuri, gumagawa ng mga kababalaghan? Iniunat Mo ang lyong kanang kamay; nilamon sila ng lupa. Exodo 15:10-12

Pagkalipas lamang ng tatlong araw mula sa kanilang kalayaan mula sa mga Egipcio, nagreklamo na sila na hindi natutugunan ang kanilang mga pangangailangan. May katuturan na kung pakiramdam nila ay hindi sila ligtas, kukunin nila ang mga espada at sibat ng mga Egipcio na inanod sa dalampasigan. Saan pa sila kukuha ng mga espada? Wala silang kakayahang gumawa ng mga ito sa ilang sa loob ng maikling panahon, at tiyak na hindi ibinigay sa kanila ng mga Egipcio ang kanilang mga espada nang umalis sila.

Matapos nilang ipahayag muli ang kanilang galit dahil sa kakulangan ng tubig sa Exodo 17 at ang kanilang kagustuhang patayin si Moises, nagkaroon ng pagkabasag sa kampo. Sinasabi sa atin ni Pablo na ang pagreklamo ay maaaring magpabagsak ng pader ng proteksyon at magbigay kay Satanas ng kakayahang manira.

...ni huwag magreklamo, gaya ng ilan sa kanila na nagreklamo at nilipol ng mamumuksa. I Corinto 10:10

Sa Exodo 17:7, nagreklamo ang mga tao laban sa Panginoon at sinabi, “Nasa atin ba ang Panginoon o hindi?” Ang reklamong ito ay nagtulak sa Panginoon palayo at nagbigay-daan kay Satanas upang udyukan si Amalek na wasakin sila.

Isinulat ni Moises na siya ay nakipag-usap kay Josue. Hindi niya isinulat na siya ay nakipag-usap sa Diyos at humingi ng patnubay. Sa isang kagipitan, kumikilos ang kaluluwa ng tao ayon sa mga likas na pag-uugali sa kanyang pagkatao. Ang reklamo na nais silang patayin ng Diyos sa ilang ay isang idolo ng kanilang imahinasyon. Hinahayaan ng Diyos na maranasan ng mga tao ang bunga ng kanilang pagsamba sa mga diyus-diyosan, kaya nagmumukhang naninibugho ang Diyos. Ang mga sakuna at kasawian na dumarating sa mga lumalayo sa tunay na Diyos ay ibinibintang sa Kanya, na para bang Siya ang may gawa nito. Sinabi ng Israel na nais silang patayin ng Diyos sa ilang, kaya ngayon ay tila ginagawa nga Niya iyon sa pamamagitan ng mga Amalekita. Ngunit wala Siyang kinalaman dito.

Ipinakita sa akin na ang mga hatol ng Diyos ay hindi direktang magmumula sa Panginoon laban sa kanila, kundi sa ganitong paraan: Inilalagay nila ang kanilang sarili sa labas ng Kanyang proteksyon. Binabalaan, itinatama, sinasaway, at itinuturo Niya ang tanging daan ng kaligtasan; ngunit kung ang mga tinuturing Niyang espesyal na inaalagaan ay patuloy na susunod sa sarili nilang kagustuhan na hiwalay sa Espiritu ng Diyos, matapos ang paulit-ulit na babala, at piliin pa rin ang kanilang sariling daan, hindi na Niya uutusan ang Kanyang mga anghel upang pigilan ang matitinding pagsalakay ni Satanas laban sa kanila. {14MR 3}

Maaaring lumapit ang Israel sa Panginoon at humingi ng kapatawaran, at maaaring tumayo ang haliging apoy sa pagitan nila at ng mga Amalekita, gaya ng ginawa ng Diyos laban sa mga Egipcio. Ngunit nagreklamo sila laban sa Panginoon, kaya hindi Niya sila matulungan. Ito ay isang matinding dalamhati para sa Diyos. Gaya ng nakagawian ni Satanas, inudyukan niya ang mga Amalekita na salakayin ang mahihina at pagod sa Israel.

Alalahanin ninyo ang ginawa sa inyo ng Amalek nang kayo’y lumabas mula sa Egipto, kung paano niya kayo sinalubong sa daan at inatake

ang inyong mga nasa hulihan, lahat ng napag-iwanan, noong kayo'y pagod at mahina; Wala siyang takot sa Diyos. Deuteronomio 25:17-18

Ang buong kapulungan ay nagreklamo laban sa Diyos at kay Moises. Hindi sila nagtiwala na aalagaan sila ng Diyos dahil natakot silang maubusan ng tubig at pagkain. Nang humarap sila sa mga Amalekita, kinailangan nilang ipagtanggol ang kanilang sarili dahil hindi sila nagtitiwala na poprotektahan sila ng Diyos. Iniisip nila na nais Niya silang patayin.

Nalipol sana ang Israel wala pang 50 araw matapos nilang umalis sa Egipto kung hindi sila tinulungan ng Diyos.

Hindi alam ng mga Amalekita ang karakter ng Diyos o ang Kanyang kapangyarihan, ngunit sa halip na matakot sa Kanya, itinakda nila ang kanilang sarili upang hamunin ang Kanyang kapangyarihan. Ang mga kababalaghan na isinagawa ni Moises sa harap ng mga Egipcio ay naging paksa ng pangungutya ng mga tao ng Amalek, at ang mga takot ng mga kalapit na bansa ay tinawanan. **Nangako sila sa kanilang mga diyos na wawasakin nila ang mga Hebreo, upang walang sinuman ang makaligtas,** at ipinagmayabang nila na ang Diyos ng Israel ay walang kapangyarihang labanan sila. PP 300

Dapat sana ay namatay ang buong Israel. Wala namang pagsasanay sa digmaan ang mga Israelita maliban kay Moises, at si Moises ay nananalangin. Pinayagan ng Diyos na magtagumpay sila laban sa Amalek upang tuparin ang Kanyang pangako kay Abraham, Isaac, at Jacob tungkol sa ipinangakong lahi. Pinayagan din Niya na magdagsa ang kanilang kasalanan ng paggamit ng espada.

Sa halip na aminin ang kanilang mga reklamo at magpasalamat nang labis na tanging dahil sa Diyos ay buhay pa sila, nagtayo sila ng altar at nagsabi na magkakaroon sila ng digmaan laban sa Amalek mula sa salinlahi hanggang sa salinlahi, at sa huli ay wawasakin nila ang buong bansa. Sinabi ng Diyos kay Moises na ang Amalek ay malilimutan, ngunit ininterpreta ng mga Israelita ito bilang utos na makipagdigma sila sa kanila magpakailanman.

At tinalo ni Josue ang Amalek at ang kanyang mga tao gamit ang talim ng espada. At sinabi ng Panginoon kay Moises, isulat mo ito

bilang alaala sa isang aklat, at ipahayag ito sa mga tainga ni Josue: sapagkat lubusan kong aalisin ang alaala ng Amalek mula sa ilalim ng langit. At nagtayo si Moises ng isang altar, at tinawag itong Jehovahnissi: Sapagkat sinabi niya, Dahil ang Panginoon ay nanumpa na magkakaroon ng digmaan ang Panginoon laban sa Amalek mula sa salinlahi hanggang sa salinlahi. Exodo 17:13-16

Lahat ng Sinabi ng Panginoon ay Aming Gagawin

Dinala ng Diyos ang Israel sa kabilang pampang mula sa Egipto nang hindi kinakailangang pumatay ng sinuman sa Israel. Pinapurihan ng Israel ang Diyos bilang Diyos ng digmaan at pagkawasak sa halip na aminin ang kanilang hindi paniniwala at kakulangan ng tiwala. Patuloy silang nagreklamo at nagreklamo laban sa Diyos at kay Moises hanggang sa sumigaw sila, "Ang Panginoon ba ay kasama namin o hindi?" Nagkaroon ito ng pagkabasag na nagbigay daan kay Satanas upang salakayin sila sa pamamagitan ng mga Amalekita. Sa Kanyang awa, iniligtas sila ng Diyos. Pinupuri nila ang Diyos bilang Diyos ng digmaan at kamatayan. Nais ng Diyos na malimutan nila ang mga tanawin ng takot sa Amalek, na kanilang iniinterpretang ang Diyos ay lilipulin ang Amalek at anumang alaala tungkol sa kanya mula sa lupa.

Ang Israel ay dumating sa Bundok ng Sinai hindi ng may malalim na pasasalamat at kababaang-loob, kundi ng may takot sa kamatayan. Napakalaki ng kanilang takot sa presensya ng Diyos na ang takot na ito ay maaaring magpatay sa kanila.

Ngayon, ang Bundok Sinai ay nabalot nang lubusan ng usok, sapagkat ang PANGINOON ay bumaba rito sa pamamagitan ng apoy. Ang usok nito ay pumailanlang tulad ng usok ng isang hurno at ang buong bundok ay nayanig nang matindi. At nang tumagal ang tunog ng trumpeta at lalo pang lumakas, nagsalita si Moises, at sinagot siya ng Diyos sa pamamagitan ng tinig. Pagkatapos, bumaba ang PANGINOON sa Bundok Sinai, sa tuktok ng bundok. At tinawag ng PANGINOON si Moises sa tuktok ng bundok, kaya't umakyat si Moises. At sinabi ng PANGINOON kay Moises, "Bumaba ka at balaan mo ang mga tao, upang hindi sila lumapit at tumingin sa PANGINOON, baka marami sa kanila ang mamatay. Exodo 19:18-21

Sinabi ng Diyos kay Moises na sabihin sa mga tao na makinig sa Kanyang ipinahayag na gagawin Niya para sa kanila. Ang kanilang sagot ay, “Lahat ng sinabi ng PANGINOON ay – *Aming* gagawin.” Matapos talunin ang mga Amalekita, nakadama ang mga Israelita ng pagtitiwala na kaya nilang sakupin ang Canaan. Inisip nila na maaaring kumilos ang Diyos para sa kanila upang matalo nila ang kanilang mga kaaway.

Kaya’t lumapit si Moises at tinawag ang matatanda ng bayan at inilahad sa kanila ang lahat ng salitang iniutos sa kanya ng PANGINOON. Pagkatapos, sabay-sabay na sumagot ang buong bayan at nagsabi, “**Lahat ng sinabi ng PANGINOON ay aming gagawin.**” Kaya’t ibinalik ni Moises sa PANGINOON ang mga salita ng bayan. Exodo 19:7-8

Ito ay isang mahalagang sandali sa kasaysayan ng Israel. Ito ang kanilang pangako na lilipulin ang mga Cananeo gaya ng ginawa nila sa mga Amalekita.

Nang ibigay ng Diyos ang kautusan sa Bundok Sinai, muling inisip ng mga tao na mamamatay sila dahil sumasamba sila sa isang Diyos ng kamatayan. Muli, sinubukan ng Diyos na ipaalam sa kanila sa Exodo 23 na palalaysin Niya ang kanilang mga kaaway sa pamamagitan ng mga putakti ng kapahamakan. Ngunit pagkatapos nito, muling nangako ang Israel na gagawin nila ang ipinangako na ng Diyos sa kanila.

Kinuha niya ang Aklat ng Tipan at binasa ito sa pandinig ng bayan. At sinabi nila, “**Lahat ng sinabi ng PANGINOON ay aming gagawin,** at susundin.” Exodo 24:7

Hindi nila isinagawa ang salita ng Diyos. Narinig nila ang mga salita, ngunit hindi nila ito pinakinggan. Sinabi nila sa Diyos, “Gagawin namin ang lahat ng iyong sinabi.” Nagtatag sila ng isang tipan batay sa kanilang sariling mga pangako. Hindi hinangad ng Diyos na mangako sila sa Kanya. Ang nais Niya ay maniwala sila sa Kanyang mga pangako. Gayunpaman, lumakad ang Diyos kasama nila at hinayaan Niyang lumaganap ang kanilang kasalanan ng pagtitiwala sa sarili, upang sa pag-asa ay mas lalo pang sumagana ang Kanyang biyaya.

Sa lahat ng taong tumayo sa Bundok Sinai, tanging sina Caleb at Josue lamang ang nakaligtas. Ang lahat ng iba pa ay namatay bago makarating sa Lupang

Pangako. Dalawa lamang sa tinatayang dalawang milyon ang nakaligtas. Ganyan ang nangyayari kapag hindi ka nakikinig. May babala ito para sa atin.

Huwag ninyong patigas ang inyong mga puso, gaya ng nangyari noong paghihimagsik, sa araw ng tukso sa ilang: Nang tinukso ako ng inyong mga magulang, sinubok ako, at nakita ang aking mga gawa sa loob ng apatnapung taon. **Kaya't nagdamdam ako laban sa lahing iyon at sinabi, Lagi silang naliligaw sa kanilang puso, at hindi nila nakilala ang aking mga daan.** Hebreo 3:8- 10

Dito natin makikita na hindi nakilala ng Israel ang mga daan ng Diyos. Lumakad sila ayon sa sarili nilang kagustuhan at hindi nakinig sa Diyos. Ang paraan nila ay patayin at wasakin ang kanilang mga kaaway mismo, bilang repleksyon ng Diyos na pinaniniwalaan nila. Sinabi ng Diyos na pinalungkot nila Siya at lagi silang nagkakamali, ibig sabihin, palagi nilang ginagawa ang mali. Iyan ay isang seryosong babala.

Tulad ng mga Balang

Di nagtagal matapos ang kanilang panahon sa Bundok Sinai, dumating ang Israel sa hangganan ng Lupang Pangako. Hinikayat sila ng Diyos na magtiwala sa Kanya, sumulong, at angkinin ang lupain, at ibibigay Niya ito sa kanila.

Narito, inilagay ng Panginoon mong Diyos ang lupain sa harapan mo: sumulong ka at angkinin ito, gaya ng sinabi sa iyo ng Panginoon, ang Diyos ng inyong mga magulang; Huwag kang matakot, ni panghinaan ng loob. Deuteronomio 1:21

Sa halip, nais ng Israel na magpadala ng mga tiktik upang tingnan kung kaya nilang talunin ang mga Cananeo.

At lumapit kayo sa akin, bawat isa sa inyo, at sinabi, magtatalaga tayo ng mga tao na mauuna sa atin, upang siyasatin ang lupain, at magbalik ng ulat sa atin kung aling daan tayo daraan at kung anong mga lungsod ang ating pupuntahan. Deuteronomio 1:22

Sinabi ng Diyos, sumulong kayo, ngunit dahil sa kakulangan ng kanilang pananampalataya, sinabi ng mga Israelita, tiktikan muna natin ang lupain upang makita kung kaya natin silang talunin.

At pinatahimik ni Caleb ang bayan sa harapan ni Moises, at sinabi, umakyat tayo agad, at angkinin natin ito; sapagkat kaya nating talunin sila. Ngunit sinabi ng mga lalaking sumama sa kanya, hindi natin kayang umakyat laban sa mga taong iyon; sapagkat mas malakas sila kaysa sa atin. Mga Bilang 13:30-31

Hindi isinama ng mga Israelita ang Diyos bilang bahagi ng kanilang hukbo. Sino ang maaaring maging mas malakas kaysa sa Diyos? Inakala nilang makukuha nila ang lupain ng Canaan batay sa sarili nilang lakas kung ihahambing sa mga Cananeo.

At nagdala sila ng masamang balita tungkol sa lupain na kanilang inusisa at sinabi sa mga anak ng Israel, “Ang lupain na aming tiniktikan ay isang lupain na lumalamon sa mga naninirahan doon, at lahat ng taong nakita namin roon ay malalakas at matatangkad. Nakita naming doon ang mga higante (ang mga inapo ni Anak ay mula sa mga higante); **at sa aming paningin ay para lamang kaming mga balang**, at gayon din ang tingin nila sa amin.” Mga Bilang 13:32-33

Sinabi ng Diyos sa kanila na kailangang bumalik sila sa ilang at doon mamamatay dahil sa kanilang kawalan ng pananampalataya. Ngunit naghimagsik sila laban sa salita ng Diyos, sinisi si Moises, at nagpasyang sakupin ang lupain ng Canaan sa pamamagitan ng digmaan, kahit na ipinagbawal ito ng Diyos.

Hindi nakalaya ang Israel sa pagnanais na patayin ang kanilang mga kaaway. Ilang sandali lamang matapos silang salakayin ng isang tribo ng mga Canaanita, nangako ang buong Israel sa Diyos na papatayin nila ang bawat tao kung tutulungan Niya sila.

Kaya nangako ang Israel sa Panginoon at nagsabi, “Kung tunay na ibibigay Mo ang bayang ito sa aming kamay, lubusan naming wawasakin ang kanilang mga lungsod.” At pinakinggan ng Panginoon ang tinig ng Israel at ibinigay sa kanila ang mga Canaanita, Kaya’t lubusan nilang winasak ang mga ito at ang kanilang mga lungsod. Kaya’t ang lugar na iyon ay tinawag na Horma. Mga Bilang 21:2-3

Isa lamang ang dahilan kung bakit pinakinggan sila ng Diyos at hinayaan silang gawin ang kanilang nais.

Ang Diyos ay may talaan ng mga bansa. Walang kahit isang maya ang nahuhulog sa lupa nang hindi Niya nalalaman. Ang mga gumagawa ng kasamaan laban sa kanilang kapwa, at nagsasabing, Paano malalaman ng Diyos? Ay darating ang araw na haharap sa matagal nang ipinagpalibang paghuhukom. Sa panahong ito, higit na kawalang-galang ang ipinapakita sa Diyos. Ang mga tao ay umabot na sa kasukdulan ng kayabangan at pagsuway na nagpapakita na ang kanilang tasa ng kasamaan ay halos mapuno na. Marami na ang halos lumampas sa hangganan ng awa. Malapit nang ipakita ng Dyos na Siya nga ang buhay na Diyos. Sasabihin Niya sa mga anghel, “Huwag na ninyong labanan si Satanas sa kanyang pagsisikap na manira. Hayaang isagawa niya ang kanyang kasamaan sa mga anak ng pagsuway; sapagkat napuno na ang tasa ng kanilang kasamaan. Sila ay lumago mula sa isang antas ng kasamaan patungo sa iba pa, araw-araw na dinaragdagan ang kanilang kawalan ng batas. Hindi ko na pipigilan ang maninira sa paggawa ng kanyang gawain.” {RH, September 17, 1901 par. 8}

Ang mga bansang Cananeo ay napuno na ang sukat ng kanilang kasamaan; sila ay naiwan nang walang pananggalang. Pinahintulutan ng Diyos si Satanas na udyukan ang mga anak ng Israel na nais lipulin ang tribo ng Cananeo sa pamamagitan ng espada. Hindi kailanman hihikayatin ng Diyos ang mga Israelita na gustuhin nilang patayin ang mga taong ito, sapagkat sinasabi sa kautusan, 'Huwag kang papatay.' Ipinakita mismo ni Hesus kung paano isinasagawa ang kautusang ito, dahil hindi Siya pumatay ng sinumang tao noong Siya ay nasa lupa.

Ang mga anak ng Israel ay mga anak ng pagsuway. Pinahintulutan silang parusahan ang tribo ng mga Canaanita dahil nawala na sa mga ito ang proteksyon ng Diyos. Ang kasalanan ng mga Israelita ang gumanti sa kasalanan ng mga Canaanita.

Ang Israel, matapos itaguyod ang paggamit ng espada bilang paraan ng pagpasok sa Canaan, ay patuloy na gagamit ng pamamaraang ito sa buong kasaysayan nila hanggang sa panahon ni Kristo at lampas pa.

Kailangan lamang si Josue bilang mandirigmang kawal dahil hindi nagtiwala ang bayan sa Diyos na tuparin ang Kanyang pangako na dalhin sila sa lupain ng Canaan. Ginantimpalaan ng Diyos ang pananampalataya ni Josue at tinulungan siyang pangunahan ang Israel sa paraan na nais nila. Wala Siyang ibang pagpipilian kundi samahan sila sa kanilang marahas na landas, kung hindi ay lubos silang malilipol.

Ang Kakaibang Gawa ng Diyos

Ang kahanga-hanga sa kwento ni Josue—ang pagbagsak ng mga bato mula sa langit at ang pagtigil ng araw—ay na binanggit ito bilang isa sa mga kakaibang gawa ng Diyos.

Sapagkat ang Panginoon ay babangon gaya ng sa bundok Perazim, Siya ay magagalit **gaya ng sa libis ng Gibeon, upang gawin Niya ang Kanyang gawain, ang Kanyang kakaibang gawain;** at isakatuparan ang Kanyang gawa, ang Kanyang kakaibang gawa. Isaias 28:21

Nahahati ang opinyon ng mga tagapagpaliwanag tungkol sa kahulugan ng binanggit na Gibeon dito. Ang pagbanggit sa Bundok ng Perazim ay tumutukoy sa tagumpay ni David laban sa mga Filisteo, na nakatala sa 2 Samuel 5:20 at 1 Cronica 14:11. Matapos ang tagumpay na ito, tinalo ni David ang hukbo ng mga Filisteo sa Gibeon.

Kaya't ginawa ni David ang iniutos sa kanya ng Diyos, at kanilang nilipol ang hukbo ng mga Filisteo mula sa Gibeon hanggang sa Gazer. I Cronica 14:16

Ipinapaliwanag ng ibang tagapagpaliwanag na ang pagtukoy sa Gibeon ay tumutukoy sa kwento ni Josue. Pansinin ang Komentaryo ni John Gill.

Binanggit ni Josephus Ben Gorion (b) ang libis ng Gibeon, kung saan naganap ang labanan sa pagitan ni Cestius, ang heneral ng mga Romano, at ng mga Hudyo, dito nagtagumpay ang mga Hudyo, at sinabi niyang ang lugar na ito ay nasa humigit-kumulang anim na milya mula sa Jerusalem: dito natalo ang mga Filisteo, na bumalik muli matapos silang malupig noon, I Cronica_14:16 **gayunpaman, mas karaniwan ang paniniwala na ito ay tumutukoy sa**

pagkatalo ng mga Cananeo noong panahon ni Josue, kung kalian bumagsak din ang malalaking tipak ng yelo sa kanila at marami ang nalipol; tingnan ang Isaias_28:17 noon din ay tumigil ang araw at buwan hanggang sa magtagumpay ang Israel laban sa kanilang mga kaaway, na nagpapatunay sa kapangyarihan at presensya ng Diyos sa kanila, ayon sa Josue 10:10, ganito rin ang paliwanag sa Targum, na nagdagdag pa na,

"at sa mga himala na ginawa Niya (ang Panginoon) para kay Josue, sa libis ng Gibeon;"

At ang mga pangyayaring ito ay binanggit bilang patunay ng makalangit na kapangyarihan at paghihiganti at upang tiyakin sa mga Hudyo na ang Panginoon ay babangon na may gayunding galit at poot laban sa kanila at lilipulin sila: - Komentaryo ni John Gill sa Isaias 28:21

Ang kaugnayan sa kwento sa Josue 10 ay binanggit din sa simula ng kabanata.

Narito, ang Panginoon ay may isang makapangyarihan at malakas, **tulad ng isang bagyong may yelo at isang mapanirang unos**, tulad ng rumaragasang baha ng malakas na tubig, **na ibabagsak sila sa lupa sa pamamagitan ng Kanyang kamay**. Isaias 28:2

Ano ang kakaibang gawa na gagawin ng Diyos at paano ito nauugnay sa nangyari sa Perazim at Gibeon? Sa agarang konteksto, ang kabanatang ito ay nakatuon sa Ephraim, na kumakatawan sa hilagang mga tribo ng Israel. Ang hilagang mga tribo ay malapit nang mabihag ng Asiria, at ito ay isang napakabigat na bagay para sa Diyos na pahintulutan itong mangyari. Ilang sandali bago mabihag si Efraim, ipinahayag ng Panginoon ang Kanyang dalamhati.

Paano kita maibibigay, Efraim? Paano kita maipagkakatiwala, Israel? Paano kita magagawang tulad ng Adma? Paano kita mailalagay ng Zeboiim? Ang puso Ko ay nagdadalamhati sa loob Ko; ang habag Ko ay gumagalaw. Oseas 11:8

Ano nga ba ang kakaibang gawa?

Sapagkat ang PANGINOON ay babangon gaya ng sa bundok ng Perazim, Siya ay magagalit gaya ng sa libis ng Gibeon, upang gawin ang Kanyang gawain, ang Kanyang **kakaibang** [H2114] gawain; at isakatuparan ang Kanyang kilos, ang Kanyang kakaibang kilos. Isaias 28:21

Brown Driver at Briggs

H2114: 1) maging kakaiba, maging dayuhan

1a) (Qal)

1a1) maging malayo ang loob

1a2) kakaiba, iba, dayuhan, banyaga, kaaway (pandiwa)

Strong's

Isang salitang-ugat; **na nangangahulugang lumihis** (lalo na para sa panuluyan); kaya maging isang dayuhan, kakaiba, lapastangan; lalo na (sa anyong pandiwari) gumawa ng pangangalunya: - (nagmula sa) iba (tao, lugar), taga-ibang bayan, **lumayo**, (ma-) layo (-ng, bagay, babae).

Maraming tao ang nagsasabi na ang kakaibang gawa ng Diyos ay ang Kanyang pagpapasyang pumatay ng mga tao sa huli, dahil Siya ay karaniwang maawain, mabuti, at mapagmahal, at tila kakaiba para sa Kanya na kailangang pumatay ng sinuman. Ang tunay na kahulugan ng salitang *kakaiba* ay ang paglayo ng Diyos sa Kanyang bayan. Siya ay tumatalikod at lumalayo.

Ito mismo ang sinasabi ng Inspirasyon na ginagawa ng Diyos matapos Siyang paulit-ulit na magsikap na abutin ang isang bansa o tao.

Ipinakita sa akin na ang mga hatol ng Diyos ay hindi direktang magmumula sa Panginoon laban sa kanila, kundi sa ganitong paraan: Inilalagay nila ang kanilang sarili sa labas ng Kanyang proteksyon. Binabalaan Niya, itinutuwid, sinasaway, at itinuturo ang tanging landas ng kaligtasan; kung pagkatapos nito, ang mga pinagpakitaan ng Kanyang espesyal na pag-aalaga ay patuloy na susunod sa kanilang sariling landas nang hiwalay sa Espiritu ng Diyos, matapos ang paulit-ulit na babala, at pipiliin pa rin nila ang kanilang sariling daan, hindi na Niya uutusan ang Kanyang mga anghel upang pigilan ang matinding pagsalakay ni Satanas laban sa kanila. {14MR 3}

Malapit nang talikuran ng Diyos ang Kanyang proteksyon sa Ephraim. Halos 800 taon na nila Siyang tinanggihan. Igalang ng Diyos ang kanilang pasya, kahit na ito ay labis Niyang ikinalulungkot. Ang dahilan kung bakit may kaugnayan ang gawaing ito sa Perazim ay muling makikita sa kahulugan ng salitang ito.

Sapagkat ang Panginoon ay babangon gaya ng sa bundok ng Perazim, [H6559] magagalit Siya gaya ng sa libis ng Gibeon, upang gawin Niya ang Kanyang gawain, ang Kanyang **kakaibang** [H2114] gawain; at isakatuparan ang Kanyang kilos, ang Kanyang kakaibang kilos. Isaias 28:21

BDB: Perazim = “pagkabasag”

Strong's: Maramihan ng H6556; pagkaputol;

Hahayaan ng Diyos na magkaroon ng puwang sa Kanyang pader ng proteksyon². Lilihis Siya at hahayaan silang mapasailalim sa panginoong pinili nila. Ang parehong talata ay sinipi ni Ellen White na may kaugnayan sa pag-alis ni Kristo sa makalangit na Santuwaryo.

Ang mga hatol ng Diyos ay darating sa mga nagsisikap na apihin at wasakin ang Kanyang bayan. Ang matagal na pagpapahinuhod Niya sa masama ay nagpapalakas ng loob ng mga tao sa pagsuway ngunit tiyak at kakila-kilabot parin ang kanilang parusa kahit na ito ay matagal naantala. **"Ang Panginoon ay babangon tulad ng ginawa Niya sa Bundok ng Perazim magagalit Siya tulad ng sa libis ng Gibeon, upang gawin ang Kanyang Gawain, ang Kanyang kakaibang gawain; at isakatuparan ang Kanyang gawa, ang Kanyang kakaibang gawa."** Isaias 28:21. Sa ating maawaing Diyos, ang paggawa ng pagpaparusa ay isang kakaibang gawa. "Habang ako'y nabubuhay, sabi ng Panginoong Diyos, hindi Ako nalulugod sa kamatayan ng masama." Ezekiel 33:11. Ang Panginoon ay maawain at mapagbiyaya, mapagtiis at sagana sa kabutihan at katotohanan, . . . Pinatatawad ang kasamaan, pagsuway at kasalanan." Ngunit Siya ay "hindi magpapawalang-sala sa may sala." "Ang Panginoon ay banayad sa pagkagalit at dakila sa kapangyarihan at hindi Niya pawawalang-sala ang masama." Exodo 34:6, 7; Nahum 1:3. Sa kakila-kilabot na mga gawa sa katuwiran, ipagtatanggol Niya ang karangalan ng Kanyang

niyurakang kautusan. **Ang bigat ng parusang naghihintay sa lumalabag ay makikita sa ayaw ng Panginoon na agad ipatupad ang katarungan.** Ang bansang matagal na Niyang pinagtitiisan at hindi Niya paparusahan hangga't hindi nito lubos na napupuno ang sukat ng kasamaan ayon sa talaan ng Diyos, sa huli ay iinom ng kopa ng poot na walang halong awa. Kapag tumigil na si Kristo sa Kanyang pamamagitan sa santuwaryo, ang dalisay na poot na banta laban sa mga sumasamba sa hayop at sa kanyang larawan at tumatanggap ng kanyang tanda (Pahayag 14:9, 10), ay ibubuhos. GC 627

Madaling basahin ang pahayag na ito ni Ellen White at ipaliwanag ito na parang ang kakaibang gawa ng Diyos ay ang pagpapataw ng katarungan sa pamamagitan ng pagpatay sa mga tao. Ngunit ang kakaibang gawa ay ang pagtalikod at pagpapahintulot sa kaaway na gawin ang kanyang gawain. Ito ay ang pagpapahintulot sa tao na anihin ang kanyang inihasuk (Galacia 6:7). Pinipigilan ng Diyos ang mga bunga ng kasamaan, ngunit ngayon ay pakakawalan na ang mga ito.

Kaya't ibinuhos ko ang aking poot sa kanila; tinupok ko sila sa apoy ng aking galit: ang kanilang mga sariling gawa ang iginanti ko sa kanilang mga ulo, sabi ng Panginoong Diyos. Ezekiel 22:31.

Ang pag-alis ng bakod ng proteksyon upang hayaan si Satanas at ang likas na makalaman ng tao na gumana nang buo ay tila hindi binibigyang-pansin ng marami na naniniwalang kailangang direktang pumatay ang Diyos upang ipatupad ang Kanyang kautusan. Ang tanging dahilan kung bakit iniisip natin ito ay dahil hindi natin nakikita kung gaano kalaki ang ginagawa ni Kristo sa pagtiis ng mga epekto ng kasalanan; ang sukatan ng Kanyang biyaya ay hindi nakikita sa atin, kaya't kapag sinabi na ito ay aalisin, iniisip natin – ano ngayon? Ang pag-aalis ba ng proteksyon ay sapat na upang ibigay sa masasama ang nararapat sa kanila? Tila kailangan pa ng sangkatauhan na matutunan ang labis na kasamaan ng kasalanan, kung paanong tayo ay ganap na walang kapangyarihan laban dito, mailagay ang ating kaluwalhatian sa alabok, at sa wakas ay hayaang dalhin tayo ng Diyos sa bagong tipan.

Gagamitin ng Diyos ang malalaking kalamidad sa katapusan ng panahon upang gisingin at turuan ang mga tumatanggap sa Kanyang Espiritu. Sa

pagpapaliwanag tungkol sa panahong aalis si Kristo sa santuwaryo, pansinin ang proseso.

Kapag umalis Siya sa santuwaryo, ang kadiliman ay sasakop sa mga naninirahan sa lupa. Sa takdang panahong iyon ang mga matuwid ay kailangang mamuhay sa harap ng isang banal na Diyos nang walang tagapamagitan. **Ang pagpipigil na ipinataw sa mga masama ay tinanggal, at si Satanas ay may ganap na kontrol sa mga hindi pa nagsisisi.** Ang mahabang pagpapasensya ng Diyos ay nagtapos na. Tinatanggihan ng mundo ang Kanyang awa, minamaliit ang Kanyang pag-ibig, at nilalapastangan ang Kanyang batas. Ang mga masama ay lumampas na sa hangganan ng kanilang pag-subok; **ang Espiritu ng Diyos, na patuloy na tinutol, ay tuluyan nang inalis. Walang proteksyon mula sa banal na biyaya, wala silang kaligtasan mula sa masama. Si Satanas ay ilulubog ang mga naninirahan sa lupa sa isang malaking, huling kapighatian. Habang ang mga anghel ng Diyos ay tumitigil sa pagpipigil sa matinding hangin ng galit ng tao, lahat ng mga elemento ng alitan ay malalabas.** Ang buong mundo ay masasangkot sa pagkawasak na mas nakakatakot kaysa sa dumating sa Jerusalem noong nakaraan. {GC 614.1}

Ang kakaibang gawain na nangyayari kapag umalis si Kristo sa Santuwaryo ay nangangahulugang binibigyan ni Satanas ng buong kontrol ang sitwasyon dahil ang Diyos ay lumisan at inalis ang Kanyang Sarili. Ang kahanga-hangang bagay tungkol sa Isaias 28:21 ay ang koneksyon ng Gibeon sa mga pangyayari sa Josue kabanata 10, na kinabibilangan ng pagbagsak ng mga bato mula sa kalangitan at ang pagtigil ng Araw at Buwan. Posible kaya na ang mga pangyayari sa Josue 10 ay tunay na kumakatawan sa pag-alis ng Espiritu ng Diyos? Posible kaya na ang Diyos ay lumihis at naging isang estranghero sa mga pangyayaring ito?

Hanapin Ninyo Ako Nang Buong Puso

Ang dahilan ng aming paghahanap ay nagmumula sa pag-aalinlangan sa pagitan ng kung paano tinatrato nina Hesus at Josue ang kanilang mga kaaway. Itinuturo ni Jesus na mahal in sila at maging handang isakripisyo ang

buhay para sa kanila. Samantalang si Josue naman ay nagtuturo na tapakan sila sa leeg, magdiwang sa kanilang pagkatalo, at pagkatapos ay patayin sila.

Tinalakay natin nang mabilis ang kasaysayan ng mga anak ni Israel bago ang mga pangyayaring ito sa Josue 10 at natuklasan natin na ang Israel ay may malalim na takot sa Diyos, iniisip nilang nais silang patayin nito. Nalaman din natin na kahit na tinupad ng Diyos ang lima sa pitong pangako na ibinigay Niya sa kanila sa Exodo 6, matapos talunin ng Israel ang mga Amalekita, sinabi nila sa Diyos na ang lahat ng ipinangako Niya sa kanila ay sila na mismo ang gagawa.

Mahalagang maunawaan ang mga kahihinatnan ng desisyong ito na gawin para sa Panginoon ang lahat ng ipinangako Niyang gagawin Niya para sa kanila. Ito ay kaugnay ng paksa ng mga tipan. Kapag ang Diyos ang nagbigay ng mga pangako at ang mga tao ay tinatanggap ang sinabi ng Diyos, ito ang bagong tipan. Kapag ang mga tao ang nagbigay ng mga pangako at ang Diyos ay napipilitang tanggapin ang mga ito upang mapanatili ang ugnayan sa mga tao, ito ang lumang tipan.

Maraming tao ang nagtatanong, "Bakit kailangan pa natin magsikap nang ganito upang maunawaan ang mga kuwentong ito? Dapat ay madali lang itong maunawaan. Mukhang masyado itong kumplikado, hindi ba't dapat ay tanggapin na lang natin ang Bibliya ayon sa nakasulat?"

Bagaman ito ay isang makatarungang tanong, hindi nito nasosolusyunan ang hidwaan sa pagitan ni Hesus at ni Josue. Kailangan itong malutas. Tanging kapag ang lahat ng mga talata sa Bibliya ay mailalagay nang magkasama sa isang paksa at makita natin ang mga ito na magkasundo, doon lamang natin matutuklasan ang katotohanan. Kung iiwan natin ang mga talata na may pagkakasalungatan, hindi natin matitiyak na hawak natin ang katotohanan. Isang talata na pumapasok sa isip kapag tinalakay ang mga kuwentong ito ay ito.

Ang iyong katuwiran ay tulad ng mga dakilang bundok; ang iyong mga paghatol ay isang malaking kalaliman; O Panginoon, ingatan Mo ang tao at hayop. Awit 36:6

Ang mga paghatol ng Diyos ay minsan napakalalim at mahirap unawain. Nang banggitin ni Pablo ang talatang ito, idinagdag niya ang ganitong kaisipan:

O, ang lalim ng mga yaman ng karunungan at kaalaman ng Diyos!
Gaano kahirap tuklasin ang Kanyang mga paghatol, at ang Kanyang
mga landas ay hindi matutukoy! Roma 11:33 (NIV)

Ang ilang mga paghatol ng Diyos ay lampas sa ating kakayahang tuklasin ang pinagmulan. Ibig bang sabihin nito ay dapat na tayong sumuko? Dahil hindi natin ito lubusang mauunawaan, ibig bang sabihin nito na hindi na natin ito dapat pag-ukulan ng pansin? Kung hihilingin natin sa ating Ama na ipaliwanag sa atin ang Kanyang mga paraan na ipinaliliwanag sa Biblia, hindi ba Niya tayo sasagutin? Sinabi ni Hesus:

Humingi, at ibibigay sa inyo; magsaliksik, at kayo'y makakatagpo; kumatok, at itoy magbubukas sa inyo. Sapagkat ang bawat humihingi ay tumanggap, at ang naghahanap ay nakakakita, at ang kumakatok ay pagbubuksan. Mateo 7:7- 8

Tayo rin ay ipinangakoan:

At hahanapin ninyo ako at matatagpuan ninyo ako, kapag hinanap ninyo ako nang buo ang inyong puso. Jeremias 29:13

Ang pag-aaral ng mga paghatol na ito sa liwanag ng karakter ni Hesus na ipinakita sa lupa ay nangangailangan ng pinakamalalim na pagsusuri. Ang pagtanggap gawin ito ay mag-iiwan ng salungatan sa karakter ni Kristo at ng Kanyang Ama, na alam nating hindi maaaring mangyari. Dapat nating pag-ugnayin ang karakter ng Diyos sa karakter ni Kristo sa mga Ebanghelyo, o dapat nating balewalain nang buo ang karakter ni Kristo bilang saksi sa sangkatauhan. Walang gitnang daan.

Ang mga tao ay maglalaan ng maraming oras sa paggawa ng jigsaw puzzle upang pagsamahin ang mga piraso. Ang mga pulis ay magpapadala ng maraming mga yaman at maghahanap ng maraming taon upang lutasin ang isang misteryo ng pagpatay. Ngunit pagdating sa pag-aaral ng Diyos, marami ang tila hindi nais maglaan ng oras at pagsisikap upang pag-ugnayin ang karakter ni Hesus sa ebanghelyo at ang karakter ng Diyos sa Lumang Tipan. Hindi ito paghahanap sa Diyos ng buong puso. Ang ganitong pag-iisip ay magreresulta lamang sa paniniwala na ang mga paraan ng Diyos ay katulad ng ating mga paraan.

Madalas kong kailangang huminto sa aking pag-aaral at magpatirapa, humingi sa aking Ama na ipaliwanag sa akin ang mga bagay na hindi ko kayang unawain. Ngunit alam ko na mahal ako ng aking Ama, at kapag humingi ako sa Kanya ng tulong upang maunawaan ang Kasulatan at gawing magkakasundo ito, tiyak na tutulong Siya sa akin. Ito ang nagbibigay sa akin ng lakas ng loob upang magpatuloy sa paghahanap. Ngunit kailangan kong aminin na nasasaktan ako na marami ang tumutugon sa aking mga pagsisikap ng mga paratang na binabaluktot ko ang Kasulatan o na espirituwalisado ko ang salita ng Diyos o na ginagawa ko itong masyadong kumplikado.

Ang iba na magbabasa nito ay maaaring kuntento na ilagay ang mukha ni Hesus sa ulo ni Josue at makita Siya na may sapatos pang-militar sa leeg ng Kanyang mga kaaway, nagsasaya sa kanila bago patayin sila, at pagkatapos ay patayin ang lahat ng mga babae at mga bata. Hindi ko, at hindi rin ako magiging isa sa mga taong iyon. Itinuturing ko itong pinakakasuklam-suklam at hindi maka-Kristiyanong larawan na maiisip. Naniniwala ako sa sinabi ni Hesus kay Felipe: "Ang nakakita sa akin ay nakakita sa Ama." Sa mga salita ni William Miller, "Aayusin ko ang lahat ng mga tila kontradiksiyon na ito upang maging kasiya-siya sa akin, o kaya magiging isang Deista (o hindi mananampalataya) ako.

Kaya't para sa mga nagnanais na pagtagpi-tagpiin ang lahat ng piraso, maaari tayong magpatuloy sa paghahanap na ito nang magkasama. Kailangan ng pagsusumikap, ngunit ang mga gantimpala ay higit pa sa halaga nito.

Ang Epekto ng Dalawang Tipan sa Larawan ng Diyos

Sinabi sa Biblia na ang dalawang tipan ay maaaring ipakita sa pamamagitan ng simbolikong paraan na kaugnay ng proseso ng kapanganakan ng unang dalawang anak ni Abraham.

Ngunit ang ipinanganak ng aliping babae ay ayon sa laman, at ang sa malayang babae ay sa pamamagitan ng pangako, ang mga bagay na ito ay may kahulugang sagisag. Sapagkat ito ay dalawang tipan: ang isa ay mula sa Bundok ng Sinai na nagbubunga ng pagkaalipin, ito ay si Hagar— Galacia 4:23-24

Ano ang pagkakaiba ng kapanganakan ni Isaac at ng kapanganakan ni Ismael? Nangako ang Diyos kay Abraham na magkakaroon siya ng isang anak. Ngunit nang tila natatagalan ang katuparan ng pangakong iyon, pumayag si Abraham sa plano ng kanyang asawang magkaanak sa pamamagitan ng aliping si Hagar. Sa ganitong paraan, sinabi nina Abraham at Sarah sa Diyos, “Lahat ng sinabi Mo ay *aming* gagawin.” Inisip nila ang planong ito at nagkaroon sila ng anak sa pamamagitan ni Hagar. Ito ang lumang tipan at nagbubunga ng pagkaalipin.

Sa kaso ni Isaac, wala nang posibilidad ayon sa tao na manganak si Sarah dahil siya ay matanda na. Kaya nang siya ay nagdalang-tao, malinaw na patunay ito na tinupad ng Diyos ang Kanyang pangako nang hindi nangangailangan ng anumang ginawa nina Abraham at Sarah upang magkaroon ng anak. Lahat ay gawa ng Diyos at wala ni kaunting gawa ng tao. Ito ang Bagong Tipan na itinatag sa mas mabubuting pangako.

Ngunit ngayon, natanggap Niya ang isang lalong dakilang paglilingkod, sapagkat Siya rin ang Tagapamagitan ng **isang higit na mabuting tipan, na itinatag sa mas mabubuting pangako.**
Hebrews 8:6

Ang buod nito ay kapag sinisikap nating tuparin ang mga pangako ng Diyos sa pamamagitan ng sarili nating kakayahan, tayo ay namumuhay sa Lumang Tipan. Ngunit kapag lubos tayong nagtitiwala sa Diyos upang tuparin Niya ang Kanyang mga pangako at maingat na nakikinig sa Kanyang mga tagubilin, tayo ay nasa Bagong Tipan.

Ating inaalala ang mga pangakong ginawa ng Diyos sa Israel sa Exodo 6.

Pangako ng Diyos	Diyos	Israel
1. Ilalabas ko kayo mula sa ilalim ng mga pasanin ng mga Egiptio	Natupad	Tinanggihan, ngunit ginawa pa rin ito ng Diyos
2. Ililigtas ko kayo mula sa kanilang pagkaalipin	Natupad	Tinanggihan, ngunit ginawa pa rin ito ng

		Diyos
3. Tutubusin ko kayo sa pamamagitan ng isang kamay na nakaunat at may dakilang kahatulan	Natupad	Tinanggihan, ngunit ginawa pa rin ito ng Diyos
4. Kukunin ko kayo bilang Aking bayan	Natupad	Tinanggihan, ngunit ginawa pa rin ito ng Diyos
5. Ako ang magiging inyong Diyos	Ipinangako	Tinanggihan
6. Dadalhin ko kayo sa lupaing aking isinumpang ibibigay kina Abraham, Isaac, at Jacob	Ipinangako	Gagawin namin ito
7. Ibibigay ko ito sa inyo bilang isang pamana: Ako ang PANGINOON.	Ipinangako	Gagawin naming ito

Ang dahilan kung bakit ko sinasabing tinanggihan ng Israel ang unang limang pangako ay dahil sa Exodo 6:9, “Hindi nila pinakinggan... dahil sa matinding dalamhati ng espiritu at sa kalupitan ng pagkaalipin.” Hindi kailanman tinanggap ng Israel ang mga pangako ng Diyos. Tinupad pa rin Niya ang ilan sa mga ito upang matulungan silang magtiwala sa Kanya. Nang sila ay napalaya mula sa mga Egipcio, niluwalhati nila ang Diyos bilang isang mandirigma ngunit palaging nagreklamo tuwing hindi nangyayari ayon sa kanilang plano. Ipinapakita nito na ang Israel ay palaging nasa Lumang Tipan. Hindi sila kailanman nagsisi sa kanilang kasalanan; hindi nila hiningi ang kapatawaran sa kanilang kawalan ng tiwala sa Diyos. Sina Moises, Caleb, at Josue ang pinakamalapit dahil sa kanilang pananampalataya, ngunit mayroon pa rin silang maling pagkaunawa sa likas ng Diyos. Paano ito posible?

Isaalang-alang natin ang pinakadakila sa mga propeta, si Juan Bautista. Ano ang sinabi ni Hesus tungkol sa kanya?

Sinasabi ko sa inyo, sa mga ipinanganak ng mga babae ay walang propetang higit kay Juan Bautista; ngunit ang pinakamababa sa kaharian ng Diyos ay mas dakila kaysa sa kanya." Lucas 7:28

Paano naging mas dakila kaysa kay Juan Bautista ang pinakamababa sa kaharian ng Diyos?

Tulad ng mga alagad ng Tagapagligtas, **hindi naunawaan ni Juan Bautista ang likas ng kaharian ni Kristo**. Inaasahan niyang kukunin ni Hesus ang trono ni David; ngunit habang lumilipas ang panahon at hindi inangkin ng Tagapagligtas ang pagiging hari, si Juan ay nalito at nabagabag. ... Inaasahan niyang ibabagsak ang matataas na posisyon ng kapalaluan at kapangyarihan ng tao. Itinuro niya ang Mesiyas bilang **Siyang may panghapang sa Kanyang kamay, na lubusang maglilinis ng Kanyang giikan, titipunin ang trigo sa Kanyang kamalig, at susunugin ang dayami sa apoy na hindi mapapatay**. Tulad ng propetang Elias, na ang espiritu at kapangyarihan ay nasa kanya nang siya ay isinugo sa Israel, inaasahan niyang ihahayag ng Panginoon ang Kanyang sarili bilang Diyos na sumasagot sa pamamagitan ng apoy. {DA 215.2}

Si Juan Bautista ay nagtiwala sa pananampalataya ni Hesus at gumawa ng dakilang gawain, ngunit hindi niya naunawaan ang kaharian ni Kristo. Inakala niya na ang Diyos ay Siyang sumasagot sa pamamagitan ng apoy. Inakala niya na ang Diyos ay tagapuksa ng mga lumalaban sa Kanya. Napakakaunti lamang ang may tamang pang-unawa tungkol sa kaharian ng Diyos bago dumating si Kristo. Kahit na ang katotohanang ito ay malayang ipinagkaloob sa lahat, hindi ito naintindihan o nauunawaan.

Para sa mga namumuhay sa Lumang Tipan, ang Diyos ay nauunawaan bilang tagapuksa ng mga makasalanan. Iniisip ng tao na ang Diyos ay katulad ng tao at na hinaharap Niya ang kasalanan sa paraan ng tao—sa pamamagitan ng parusa at kamatayan.

Sapagkat kung ang sinuman ay nakikinig ng salita at hindi ito isinasagawa, siya ay tulad ng isang taong tumitingin sa kanyang likas na mukha sa salamin; sapagkat tinitingnan niya ang kanyang sarili, lumalayo at agad niyang nalilimutan kung paano siya noon. Ngunit ang tumitingin sa ganap na kautusan ng kalayaan at patuloy na

sumusunod dito, na hindi lamang tagapakinig kundi tagapaganap ng gawa, siya ay pagpapalain. Santiago 1:23-25

Ang nakikinig ng salita ngunit hindi ito ginagawa ay tulad ng isang nagbabasa ng Bibliya ngunit hindi sinusunod ang sinasabi nito. Sinasabi ng Bibliya na magtiwala kay Kristo lamang upang gawin para sa iyo ang hindi mo kayang gawin. Ang mga nakikinig ng salita ay patuloy na sumusubok na gawin ito sa kanilang sariling paraan, tulad ng ginawa ni Abraham kay Hagar. Kapag binabasa natin ang Bibliya na may ganitong kaisipan, parang ang Diyos ay katulad ng karaniwang tao. Ngunit kapag nakikita natin ang Diyos na nahayag kay Kristo, nakikita natin ang isang ganap na naiibang persona. Nakikita natin ang isang maawain, mapagpala, at matiyaga, na kailanman ay hindi gumagamit ng puwersa sa sinumang tao.

Ang pagkaunawa sa katotohanan na ang buong Israel ay tumitingin sa Diyos sa pamamagitan ng Lumang Tipan ay nagpapakita ng katotohanan na mali ang kanilang pananaw tungkol sa Diyos. Ito ay napatunayan sa kanilang pagtanggì at hindi pagkaunawa kay Kristo at sa Kanyang misyon, na nagpapakita kung paano maling nauunawaan ng buong sangkatauhan ang Diyos.

Ang Paghahalo kay Hesus at Josue?

Kapag binasa natin ang Josue 10 sa pananaw ni Hesus, agad nating mapapansin na ang ginawa ni Josue ay kabaligtaran ng kay Jesus. Ang likas na tao ay nagsisikap na pagsamahin ang dalawang magkasalungat na ito bilang isang buo, tulad ng konsepto ng yin at yang. Ang tukso para sa atin ay maniwala na kung minsan ay nagpapakita ang Diyos ng awa at minamahal ang Kanyang mga kaaway, at kung minsan naman ay dinudurog at winawasak Niya sila. Ngunit ang paniniwalang ito ay sumasalungat sa mga sinabi ni Hesus noong Siya ay narito sa lupa. Sinabi Niya na niluwalhati Niya ang Kanyang Ama, na nangangahulugang ipinahayag Niya nang lubos ang Kanyang tunay na likas dito sa lupa.

Kay Kristo, nakita ng Diyos ang sariling larawan na nasasamin. Nahayag ang Diyos sa laman dahil ang buong pagkakakilanlan ng Kanyang karakter ay kapareho ng karakter ni Kristo. Na ang Diyos ay mahayag sa laman sa ganitong paraan ay isang kamangha-mangha para sa hukbo ng langit,

“maging ang hiwagang inilihim mula pa noong unang panahon at sa maraming salinlahi.” {ST, April 15, 1897 par. 10}

Ang layunin ng misyon ni Kristo sa mundo ay ipahayag ang Ama. {ST, April 11, 1895 par. 2}

Nang matupad na ang layunin ng Kanyang misyon,—ang pagpapahayag ng Diyos sa mundo,—inihayag ng Anak ng Diyos na natapos na ang Kanyang Gawain at naipakita na sa mga tao ang karakter ng Ama. {ST January 20, 1890, par. 9}

Imposibleng pagsamahin ang likas ni Josue at ang likas ni Hesus. Ang paggawa nito ay lubusang sisira sa misyon ni Kristo sa mundo. Kung ang Diyos ay tunay na nahayag sa laman sa pamamagitan ni Kristo, malinaw na si Josue ay hindi isang pagpapahayag ng likas ng Diyos sa mundo. Sa tamang pagkaunawa ng mga tipan, makikita natin na nagtiwala si Josue sa Diyos ayon sa kanyang maling pagkaunawa, sa abot ng kanyang makakaya, tulad ni Juan Bautista. Ngunit ang pinakamababa sa kaharian ng Diyos ay mas dakila kaysa sa kanilang dalawa. Si Josue ay hindi maaaring husgahan ayon sa karakter ni Kristo, sapagkat hindi pa ito naihayag sa mundo. Ngunit ang karakter ni Josue ay hindi pagpapahayag ng karakter ni Kristo o ng Kanyang Ama.

Pagsusuri at Muling Pagdalaw

Itinakda na natin ang kwento ni Josue sa loob ng konteksto ng mga sumusunod na bagay.

1. Ang karakter ni Hesus dito sa lupa ay siyang karakter ng Diyos
2. Ang buong Israel ay may maling pananaw tungkol sa Diyos dahil namuhay sila ayon sa Lumang Tipan, na pinatutunayan ng kanilang mga pangako sa Diyos.
3. Ang kakaibang gawa ng Diyos na binanggit sa Isaias 28:21 ay may kaugnayan sa kwento ni Josue na ating sinusuri.
4. Ang salitang *kakaiba* ay nangangahulugang *lumihis* o *mawalay* at ang salitang *Perazim* ay nangangahulugang *gumawa ng isang pagbasag o pagsira*
5. Ang Isaias 28:21 ay may kaugnayan sa panahon kung kailan tatapusin ni Hesus ang Kanyang ministryo ng pamamagitan sa makalangit na santuwaryo. Samakatuwid, ang kwento ni Josue at ang pagbagsak ng

mga bato mula sa langit ay may kaugnayan sa pagtatapos ng pamamagitan ni Hesus sa langit.

Babalikan natin ang kwento ni Josue at muling babasahin ang ilang mga talata, kahit na wala pa tayong lahat ng bahagi na kailangan upang lubusang mabuo ang kasong ito. Mahalagang basahin muli ang mga talata at maramdaman ang bigat ng mga ito, pati na rin ang ating likas na hilig na husgahan ang Diyos bilang isang tagawasak ng mga tao. Isa ito sa maraming kwento na tila lubos na nanghihikeyat sa atin na maniwalang pumapatay at sumisira ang Diyos. Handa ka na ba para dito?

At sinabi ng Panginoon kay Josue, "Huwag kang matakot sa kanila, sapagkat ibinigay ko na sila sa iyong kamay; wala ni isa man sa kanila ang makatatayo laban sa iyo." Kaya biglang sinalakay sila ni Josue matapos magmartsa nang magdamag mula sa Gilgal. At ginulo sila ng Panginoon sa harap ng Israel, pinuksa sila nang matindi sa Gibeon, hinabol sila sa daan patungong Bet-Horon, at pinabagsak sila hanggang sa Azeka at Makeda. At nangyari, habang tumatakas sila mula sa Israel at nasa pababang daan ng Bet-Horon, **nagpaulan ang Panginoon ng malalaking tipak ng yelo mula sa langit hanggang sa Azeka, at sila'y namatay. Mas marami ang namatay dahil sa mga tipak ng yelo kaysa sa mga pinatay ng mga anak ng Israel sa pamamagiatn ng espada.** Josue 10:8-11)

Kahit na napagsama-sama ko na ang lahat ng piraso na nabanggit sa itaas, nang bumalik ako upang basahin muli ang talatang ito, parang nagkawatak-watak ang lahat. Nang mabasa ko ang mga salitang "Nagpaulan ang Panginoon ng malalaking tipak ng yelo mula sa langit sa kanila... at sila'y namatay" parang gusto ko na lang isuko ang lahat ng aking pinag-aralan at sumuko na lamang sa kung ano ang tila sinasabi ng talatang ito. Tiningnan ko ang salitang ginamit para sa *mga tipak ng yelo*, at ito ay nagdala sa akin sa kwento sa Exodo tungkol sa mga salot, pati na rin sa pitong huling salot sa Pahayag 16. Mayroon akong nakikitang ilang pahiwatig, ngunit hindi ito malinaw sa aking isipan. Kaya lumuhod ako at nanalangin:

"Ama, alam kong inihayag ng iyong minamahal na Anak kung sino Ka, ngunit kapag binabasa ko ang talatang ito, parang pinatay Mo ang mga taong ito.

Parang binato Mo sila hanggang sa mamatay. Maaari po ba ninyo akong tulungan upang malutas ang hindi pagkakatugma sa pagitan nina Josue at Hesus? Hindi ko ito maunawaan at parang hindi ako makausad. Ngunit nagtitiwala ako sa Inyo na tutulungan Ninyo ako at ipapakita Ninyo sa akin ang katotohanan sa pangalan ni Hesus.”

Jerico

Humakbang tayo ng kaunti paatras sa pagkakasunod-sunod ng mga pangyayari na may kaugnayan sa pananakop sa Canaan upang makahanap ng mas maraming piraso sa pagbuo ng kabuuang larawan.

Ang hukbo ng Israel ay binubuo ng ikalawang henerasyon ng mga Israelita. Namatay na ang buong unang henerasyon, at tanging sina Caleb at Joshua lamang ang natira mula sa henerasyong iyon.

Sapagkat sinabi ng PANGINOON tungkol sa kanila, tiyak na mamamatay sila sa ilang. **At wala ni isang natira sa kanila, maliban kay Caleb na anak ni Jephunneh at kay Josue na anak ni Nun.** Bilang 26:65

Dahil sa katotohanang ang henerasyon ng Israel na unang nakarating sa hangganan ng lupang pangako ay tumangging maniwala na kayang dalhin sila ng Diyos doon sa pamamagitan lamang ng pagtitiwala sa Kanyang salita, susubukin ng Diyos ang susunod na henerasyon upang makita kung matututo sila mula sa kanilang mga magulang at magtitiwala lamang sa Diyos upang tuparin ang Kanyang pangako na dalhin sila sa lupain at tuparin ang tipan para sa kanila.

Hindi sinabi ng Panginoon kay Josue na patayin ang mga naninirahan sa Jerico; sinabi lamang Niya na ibinigay na Niya sila sa kanilang kamay.

At sinabi ng Panginoon kay Josue, Tingnan mo, ibinigay ko na sa iyong kamay ang Jerico, ang hari nito, at ang mga makapangyarihang mandirigma. Josue 6:2

Tulad ng ating matutuklasan mamaya, ang tanong ay: matapos maibigay sa kamay ni Josue at ng Israel ang Jerico, ano ang gagawin nila sa mga naroon?

Sinabi ng Diyos sa kanila na lumibot sa lungsod ng Jerico ng anim na beses habang nauuna ang kaban ng tipan.

At lilibutin ninyo ang lungsod, kayong lahat na mga mandirigma, at paligiran ito ng isang beses. Gagawin ninyo ito sa loob ng anim na araw. At pitong pari ang magdadala ng pitong trumpeta na gawa sa sungay ng tupa sa unahan ng kaban: sa ikapitong araw, lilibutin ninyo ang lungsod ng pitong beses, at hihipan ng mga pari ang mga trumpeta. Josue 6:3-4

Ang kaban na naglalaman ng Sampung Utos ay kumakatawan sa presensya ng Diyos. Ang Sampung Utos ay isang kasulatan ng Kanyang karakter.

Ang kautusan ng Diyos ay kasingbanal ng Diyos mismo. Ito ay isang kapahayagan ng Kanyang kalooban, isang kasulatan ng Kanyang karakter, at pagpapahayag ng banal na pag-ibig at karunungan. PP 52

Makikinig kaya ang Israel sa Panginoon at tutuparin ang lahat ng mga kautusang nasa harapan nila habang sila'y nagmamartsa? Susundin kaya nila ang utos na, "Huwag kang papatay"? Pansinin ang paliwanag ni Ellen White tungkol sa kanilang pag-ikot sa lungsod.

“Walang pag-atake na dapat gawin. Sila ay dapat lamang umikot sa lungsod, dala ang kaban ng Diyos at hinihipan ang mga trumpeta. Una ay dumating ang mga mandirigma, isang pangkat ng piling mga lalake, **na hindi upang manalo sa pamamagitan ng sarili nilang kakayahan at lakas,** kundi sa pamamagitan ng pagsunod sa mga tagubilin na ibinigay sa kanila ng Diyos. Pagkatapos ay ang kaban ng Diyos, napapalibutan ng ningning ng banal na kaluwalhatian, ay dinala ng mga saserdoteng nakasuot ng kasuotan **na nagpapakilala sa kanilang banal na tungkulin.**” (PP 488.1)

Walang balak na magkaroon ng anumang pag-atake sa Jerico. Hindi niya sinabi na walang pag-atake hangga't hindi natatapos ang ikapitong pag-ikot. Ang sinabi ay wala talagang dapat na pag-atake. Hindi nila dapat sakupin gamit ang sarili nilang kakayahan at tapang, kundi sa pamamagitan ng pagsunod sa mga tagubilin ng Diyos. Nasaan ang utos ng Diyos na patayin ang mga naninirahan sa Jerico? Wala. Pansinin muli ang mga salitang ito:

Ngunit ang mismong plano ng patuloy na pagsasagawa ng seremonyang ito sa loob ng mahabang panahon bago ang tuluyang pagbagsak ng pader **ay nagbigay ng pagkakataon para lumago ang pananampalataya ng mga Israelita. Dapat itanim sa kanilang isipan na ang kanilang lakas ay hindi nagmumula sa karunungan o kapangyarihan ng tao, kundi sa Diyos ng kanilang kaligtasan. Sa ganitong paraan, matututo silang lubusang umasa sa kanilang banal na Pinuno.** {PP 493.1}

Dapat itanim sa kanilang isipan na ang kanilang lakas ay hindi nagmumula sa karunungan o kapangyarihan ng tao, kundi sa Diyos *lamang* ng kanilang kaligtasan. Ang kuwentong ito ay hindi dapat maging isang pagsasamang gawa ng Diyos sa pagbagsak ng mga pader at ni Josue at Israel sa pagpatay sa lahat ng tao. Dapat silang magtiwala lamang sa Diyos para sa kanilang kaligtasan.

Sa pagpatay sa Egiptio, nagkamali si Moises tulad ng madalas na pagkakamali ng kanyang mga ninuno, ang pagkuha sa kanilang sariling mga kamay ng gawaing ipinangako ng Diyos na Siya ang gagawa. **Hindi kalooban ng Diyos na iligtas ang Kanyang bayan sa pamamagitan ng digmaan, tulad ng inakala ni Moises,** kundi sa pamamagitan ng Kanyang makapangyarihang kapangyarihan, upang ang kaluwalhatian ay maiukol lamang sa Kanya... {PP 247.3}

Hindi kailanman nilayon ng Diyos na makuha ng Kanyang bayan ang lupain sa pamamagitan ng digmaan kundi sa pamamagitan ng Kanyang makapangyarihang kapangyarihan. Ibig sabihin, ang kapangyarihan ng Diyos ay hindi kasama ang digmaan. Si Josue ang nagsabi sa bayan na patayin ang lahat maliban kay Rahab at sa kanyang pamilya. Hindi ito sinabi ng Diyos.

At nangyari sa ikapitong pagkakataon, nang hipan ng mga pari ang mga trumpeta, sinabi ni Josue sa bayan: "Sumigaw kayo, sapagkat ibinigay na ng PANGINOON, pati na ang lahat ng nasa loob nito! **Tanging si Rahab na patutot lamang ang mabubuhay,** siya at ang lahat ng kasama niya sa bahay, sapagkat itinago niya ang mga sugo na ating ipinadala. Josue 6:16-17

Tunay ngang sinabi ng Diyos kay Josue ang unang bahagi. Ngunit hindi Niya kailanman sinabi ang ikalawang bahagi. Inuulit ni Josue ang mga kasalanan ng

kanyang mga ninuno sa pamamagitan ng pagkuha ng mga bagay sa kanyang sariling kamay at paggamit ng kanyang kapangyarihan upang tapusin ang gawaing sinimulan ng Diyos.

May ilan na nagsasabi na pinatay ng Diyos ang mga kawal sa pader nang pabagsakin Niya ito. Ngunit malinaw sa Bibliya kung sino ang pumatay sa bawat isang tao sa lungsod na iyon.

Kaya sumigaw ang mga tao nang hipan ng mga pari ang mga trumpeta. At nang marinig ng mga tao ang tunog ng trumpeta at sila'y sumigaw nang malakas, ang pader ay bumagsak nang patag. Pagkatapos ay pumasok ang mga tao sa lungsod, **bawat isa ay dumiretso sa harapan niya, at sinakop nila ang lungsod. At lubusan nilang pinuksa ang lahat ng nasa loob lalake, at babae, bata at matanda, baka, tupa, at asno sa pamamagitan ng talim ng tabak.** Josue 6:20-21

Paano kaya kung pinagpala si Josue na makita ang ministeryo ni Hesus? Maaari kayang naging ganito rin ang kinalabasan?

Biglang nagkaroon ng malakas na lindol, anupa't nayanig ang mga pundasyon ng bilangguan; at kaagad nabuksan ang lahat ng pintuan at nakalag ang tanikala ng bawat isa. At ang bantay ng bilangguan, nang magising mula sa pagtulog at makita niyang bukas ang pintuan ng bilangguan, inakala niyang nakatakas na ang mga bilango, kaya't hinugot niya ang kanyang espada at magpapakamatay na. Ngunit sumigaw si Pablo nang malakas, **“Huwag mong saktan ang iyong sarili, sapagkat narito kaming lahat.”** Mga Gawa 16:26-28

Si Ellen White, sa ilalim ng inspirasyon, ay nagbibigay sa atin ng palatandaan tungkol sa gawaing dapat sanang ginawa at sa papel na dapat gampanan ng Israel sa Jerico.

Nang bumagsak ang Jerico, walang kamay ng tao ang humipo sa mga pader ng siyudad, **sapagkat ang mga anghel ng Panginoon ang nagwasak ng mga pader at pumasok sa kuta ng kaaway.** Hindi Israel, kundi ang Kapitan ng hukbo ng Panginoon ang kumuha ng Jerico. **Ngunit may bahagi ang Israel na dapat**

gampanan upang ipakita ang kanilang pananampalataya sa Kapitan ng kanilang kaligtasan. {RH, July 19, 1892 par. 3}

Ano ang bahagi na dapat gampanan?

Ang mga labanan ay kailangang ipaglaban araw-araw. Isang malaking digmaan ang nagaganap sa bawat kaluluwa, sa pagitan ng prinsipeng kadiliman at ng Prinsipeng buhay. **Mayroong isang malaking labanan na kailangang ipaglaban, upang ang mga naninirahan sa mundo ay maipalam tungkol sa dakilang araw ng Panginoon, upang mapasok ang mga kuta ng kaaway, at upang ang lahat ng nagmamahal sa Panginoon ay matipon sa ilalim ng bandilang tinakpan ng dugo ni Prinsipeng Emmanuel, ngunit hindi kayo ang magpapatuloy ng pangunahing pakikidigma dito.** Bilang mga kinatawan ng Diyos, kinakailangan ninyong magpasakop sa Kanya, upang Siya ang magplano, magtakda, at lumaban para sa inyo, sa inyong pakikipagtulungan. {RH, July 19, 1892 par. 4}

Kung si Rahab ay nailigtas, maaari kaya na may iba pa na mailigtas habang pumapasok sila sa kuta ng kaaway? Maaari ba nating sisihin ang Israel sa pagkilos na hindi ayon sa katangian ng Diyos?

Minsan, ang pagsisikap ni Satanas na sakupin ang sangkatauhan ay waring nagtatagumpay. Noong mga panahon bago ang unang pagdating ni Kristo, ang mundo ay waring halos lubusang nasa ilalim ng kapangyarihan ng prinsipeng kadiliman. Naghari siya nang may kakila-kilabot na kapangyarihan, na para bang dahil sa kasalanan ng ating unang mga magulang, ang mga kaharian ng mundo ay naging pag-aari niya sa karapatan. **Maging ang bayang nasa tipan, na pinili ng Diyos upang ingatan sa mundo ang kaalaman tungkol sa Kanya, ay lubhang nalayo sa Kanya na nawala na nila ang tunay na pagkaunawa sa Kanyang karakter.** – {5T 738.3}

Ang patunay na hindi ginawa ng Israel ang nais ng Diyos ay makikita sa kanilang labis na tiwala sa pagkuha ng susunod na lungsod na Ai.

Ang tagumpay na ibinigay ng Diyos sa kanila **ay nagdulot ng labis na tiwala sa sarili ng mga Israelita.** Dahil ipinangako ng Diyos

sa kanila ang lupain ng Canaan, naramdaman nilang sila ay ligtas, **at hindi nila naisip na tanging ang tulong ng Diyos lamang ang makapagbibigay sa kanila ng tagumpay.** Pati si Josue ay nagplano para sa pagsakop sa Ai nang hindi humingi ng payo mula sa Diyos. {PP 493.4}

Nakikita natin ang pagkabigo ni Josue na sundin nang buo ang Panginoon. Siya ay nagplano ng sarili niyang mga hakbang at 36 na sundalong Israelita ang namatay bilang resulta. Ang sobrang tiwala sa sarili ay nagmula lamang sa pagkuha ng ilang kaluwalhatian mula sa tagumpay na nangyari bago nito.

Paulit-ulit na sinabi ng Diyos sa Israel na huwag nilang gawing masama ang mga dayuhan kundi alagaan sila. Dapat nilang imbitahan ang mga dayuhan sa kanilang mga pagdiriwang.

Huwag ninyong gagamitin ang anumang uri ng kasamaan o pagmamalupit sa isang dayuhan, sapagkat kayo ay naging mga dayuhan sa lupain ng Ehipto. Exodo 22:21

Ito ay magiging isang kautusan magpakailanman para sa inyo: Sa ikapitong buwan, sa ikasangpung araw ng buwan, kayo ay magpapahirap sa inyong mga kaluluwa at huwag gagawa ng anuman, maging kayo ay taga-bansa **o dayuhan na naninirahan sa gitna ninyo.** Levitico 16:29

Habang pinag-iisipan ko ang mga bagay na ito, muli akong nananalangin sa ating Ama na tulungan akong pagdugtungin ang lahat ng mga piraso patungkol sa mga pangyayari sa Josue 10.

Ang Misteryo ng Krus

Bilang sagot sa panalangin, agad akong naalala ng dalawang pahayag mula sa Great Controversy at Testimonies to Ministers.

Ang hiwaga ng krus ang nagpapaliwanag sa lahat ng ibang hiwaga. Sa liwanag na nagmumula sa Kalbaryo, ang mga katangian ng Diyos na dati'y nagbigay sa atin ng takot at panggigilalas ay nagiging maganda at kaakit-akit. Ang awa, kahinahunan, at pagmamahal ng isang magulang ay makikitang nagkakaisa sa kabanalan, katarungan, at kapangyarihan. Habang ating minamasdan

ang kamahalan ng Kanyang trono, na mataas at itinaas, **nakikita natin ang Kanyang pagkatao sa Kanyang mapagpalang pagpapahayag at nauunawaan, gaya ng hindi pa dati, ang kahulugan ng napakamahalagang tawag na, “Aming Ama.”** {GC 652.1}

Pinahintulutan ng Diyos na ibigay ang Kanyang Anak para sa ating mga kasalanan. Siya mismo ay kumilos bilang hukom sa Tagapagdala ng Kasalanan, na waring inalis Niya ang Kanyang maibiging katangian bilang isang Ama. TM 245

Ang pangyayari sa krus ay nag-uugnay sa mga bagay na tila magkasalungat. Ang habag at kagandahang-loob ng Diyos ay nagsasama sa kabanalan, katarungan, at kapangyarihan. Kumilos ang Diyos bilang hukom; tila nawala sa Kanya ang maibiging katangian ng isang Ama. Kasabay nito, sinasabi sa atin na ang krus ay nagpapakita ng pag-ibig ng Diyos at nagbibigay ng kahulugan sa mapagmahal na tawag na “Aming Ama.”

Paano nagagawa ng krus ang dalawang bagay na ito? Paano maaaring magpakita ang Diyos bilang hukom sa halip na bilang isang ama, at kasabay nito ay makita natin ang Kanyang pagkatao sa paraang mauunawaan natin Siya bilang ating Ama? Paano nagkakaisa ang tila magkasalungat na bagay na ito?

Hustisya ng Serpyente

Upang malutas ang tila pagsasalungatang ito, aming ginawan ng buod ang ilang bahagi ng aklat na *Natural Justice and Atonement*. Si Satanas ang nagpakilala ng kaisipan na ang katarungan ay nangangailangan ng kamatayan para sa lumalabag. Ang katarungang ito ay huwad na katarungan. Ang tunay na katarungan ay nagpapakita ng habag sa lumabag, sapagkat ang katarungan ay paggawa ng tama, at para sa Diyos, ang tamang gawin ay magpakita ng habag.

Inimpluwensyahan ni Satanas ang buong sansinukob ng kanyang sariling pananaw sa katarungan, tulad ng ginawa ni Absalom nang nakawin niya ang loob ng mga tao ng Israel sa pamamagitan ng kanyang uri ng katarungan. Dahil sa ganitong kalagayan, upang maligtas ang tao, kinailangang bigyang-kasiyahan ng Diyos ang sistemang katarungan ni Satanas sa pamamagitan ng pagbibigay ng Kanyang Anak upang mamatay para sa atin. Dahil nakumbinsi ni

Satanas ang mundo sa kanyang sistema ng katarungan, kinailangang magmukhang ang Diyos ang nasisiyahan sa kamatayan ng Kanyang Anak, kahit na ang totoo, si Satanas—ang dumukot sa sangkatauhan—ang siyang nasiyahan sa kamatayan ng Anak ng Diyos.

Sa matinding kadilimang iyon, ang presensya ng Diyos ay nakatago. Ginawa Niyang kublihan ang kadiliman at itinago ang Kanyang kaluwalhatian mula sa paningin ng tao. Ang Diyos at ang Kanyang mga banal na anghel ay nasa tabi ng krus. Ang Ama ay kasama ng Kanyang Anak. Ngunit hindi Nahayag ang Kanyang presensya. DA 753.4

Ang Diyos ay nakatago sa makapal na kadiliman, na sumasagisag sa *ating* pagiging bulag sa tunay Niyang likas. Ang kidlat, kulog, at lindol ay lumilitaw sa paningin ng tao na parang ibinubuhos ng Diyos ang Kanyang poot sa Kanyang Anak bilang kapalit natin. Ipinakita Niya ang katangian ng isang hukom sa ating paningin dahil ganito natin Siya iniisip. Ngunit sa kabila ng kadiliman, naroon ang Diyos kasama ng Kanyang Anak, iniibig Siya at nagnanais na mapalapit sa Kanya. Hindi kailanman iniwan ng Diyos ang Kanyang Anak, ngunit inakala ng sangkatauhan na ganito ang nangyari. Samakatuwid, ang katarungan ni Satanas at ang awa ng Diyos ay nahayag sa Krus. Pinamunuan ni Satanas ang sanlibutan sa pamamagitan ng kanyang maling kaisipan tungkol sa katarungan; ginawa niyang salungat ang katarungan at awa. Ngunit ang Diyos at ang Kanyang Anak ay nagbalak ng paraan upang maibalik ang tao sa Diyos sa pamamagitan ng katarungan ni Satanas.

Ang Katarungan at Awa ay magkahiwalay, magkasalungat, at nahati ng malawak na bangin. Ang ating Panginoon at Manunubos ay nagbihis ng pagkatao sa Kanyang pagka-Diyos, at ipinamalas para sa tao ang isang likas na walang dungis o kapintasan. Itinayo Niya ang Kanyang krus sa gitna ng langit at lupa at ginawa itong sentro ng pag-akit na umaabot sa magkabilang panig, hinihikayat ang parehong Katarungan at Awa na magtagpo sa kabila ng bangin. Ang Katarungan ay bumaba mula sa mataas nitong trono, at kasama ang lahat ng hukbo ng langit, lumapit ito sa krus. Doon nakita nito ang Isang kapantay ng Diyos na nagdadala ng parusa para sa lahat ng kawalan ng katarungan at kasalanan. Sa ganap na kasiyahan, yumuko ang Katarungan sa harap ng krus at nagsabi (MS 94, 1899).

Hindi ang Diyos ang yumuyukod sa paggalang sa harap ng Krus, kundi ang huwad na katarungan ni Satanas ang yumuyukod at nagsasabing, Sapat na ito. Ngunit upang maabot tayo ng Diyos, kailangang makita natin Siya na waring ibinubuhos ang Kanyang poot sa biktima. Ito ang malalim na kahulugan ng tansong dambana ng hain sa sistema ng Santuwaryo. Ang tanso ay isang haluang metal ng tanso at zinc. Ito ay isang tanso na gawa ng tao na ginawa ng isang anak ni Cain. Ipinapakita nito na ang Krus ay pagtugon sa isang bagay na gawa ng tao at kinasihian ni Satanas.

Ang Krus sa Kabanata 10 ng Josue

Kapag nakikita ko ang malalaking tipak ng yelong bumabagsak mula sa langit at dumudurog sa mga tao, at iniisip ko ang Krus, naaalala ko ang Awit 18, na ayon sa Espiritu ng Propesiya ay tumutukoy sa pagkakapako sa krus.

Si Kristo ay “hinamak at itinakwil ng mga tao; isang taong nagdusa, at nasanay sa kalungkutan.” Sa pamamagitan ng masasamang kamay, Siya ay dinakip at ipinako sa krus. Tungkol sa Kanyang kamatayan, isinulat ng salmista: "Ang mga dalamhati ng kamatayan ay pumalibot sa akin, at ang mga agos ng masasamang tao ay nagbigay sa akin ng takot. Ang mga dalamhati ng Sheol ay pumalibot sa akin: ang mga silo ng kamatayan ay sumalubong sa akin.” RH, July 17, 1900 par. 11

Sinabi ni Ellen White na ang salmista ay nagsasalita tungkol sa kamatayan ni Kristo nang isinulat niya ang Awit 18. Nagpapatuloy ang salmong ito:

Sa aking paghihirap, tumawag ako sa PANGINOON at humiyaw sa aking Diyos; narinig Niya ang aking tinig mula sa Kanyang templo, at ang aking daing ay dumating sa Kanya, hanggang sa Kanyang pandinig. Nang magkagayo’y nayanig at lumindol ang lupa; ang mga pundasyon ng mga bundok ay gumalaw at nayugyog, sapagkat Siya ay nagalit. Umakyat ang usok mula sa Kanyang mga butas ng ilong, at lumabas ang nagniningas na apoy mula sa Kanyang bibig; ang mga baga ay nagningas dahil dito. Iniyuko Niya rin ang kalangitan at bumaba, na may kadiliman sa ilalim ng Kanyang mga paa. At Siya ay sumakay sa isang kerubin at lumipad; lumipad Siya sa mga pakpak ng hangin. Ginawa Niyang tagong lugar ang kadiliman; ang Kanyang tolda sa paligid Niya ay madilim na tubig at makapal na ulap sa kalangitan. **Mula sa liwanag sa Kanyang harapan, dumaan**

ang Kanyang makakapal na ulap na may yelong bato at nagliliyab na baga. Dumagundong ang tinig ng PANGINOON mula sa langit, at nagsalita ang Kataas-taasan, may kasamang yelong bato at nagliliyab na baga.
Awit 18:6-13

Ito ay nagdadala sa atin sa isa pang bahagi ng paksa tungkol sa kasalukuyang Krus. Ang paksang ito ay tinalakay sa mga babasahing tulad ng *Calvary in Egypt, Christ's Antediluvian Cross, Christ's Red Sea Burial* at *Kabanata 19* ng aklat na *Agape*. Lahat ng ito ay nagsasalita tungkol sa katotohanan na si Kristo ay pinatay mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan (Pahayag 13:8). Sa madaling sabi, tuwing may pinapatay na tao o may matinding sakuna na bumabagsak sa mundo, si Kristo ay ipinapako sa krus sa Espiritu dahil sa pagkakahiwalay at pagkawala ng Kanyang mga anak. Kinuha ni Kristo ang pagkatao sa Kanyang sarili, kaya Siya ay nakikilala sa bawat tao. Kaya tuwing may isang taong nawawala sa mundo, nadarama Niya ang kanilang dalamhati at sakit hanggang sa mismong sandali ng kamatayan.

Dahil dito, kapag tiningnan natin ang kwento sa Josue 10, makikita natin ang mga bahagi ng krus na nahayag sa buhay ng mga pinatay.

At pagkatapos, sinaktan sila ni Josue [ang limang hari] pinatay sila, at ibinitin sa limang puno at sila'y nakabitin sa mga puno hanggang sa gabi; at sila'y nakabitin sa mga puno hanggang gabi. Kaya nang lumulubog na ang araw iniutos ni Josue na ibaba sila mula sa mga puno, itina-pon sila sa yungib na pinagtaguan nila, at **tinabunan ng malalaking bato ang bunganga ng yungib**, na naroroon pa rin hanggang sa araw na ito. Josue 10:26-27

Sa halos katulad na pangyayari, si Kristo ay binugbog, ibinitin sa isang punong kahoy, pinatay, at pagkatapos ay inilagay sa isang yungib pagkalubog ng araw, na tinakpan ng isang malaking bato ang bunganga ng yungib/libingan. Si Kristo ba ay tumawag mula sa Kanyang krus para sa limang haring ito at nagsabi, "Ama, patawarin Mo sila sapagkat hindi nila alam ang kanilang ginagawa?"

Ang pagpatay sa limang haring ito at sa kanilang mga tribo ay naging isang handog na pantubos para sa kasalanan ng Israel, na tumangging makinig kay Yehovah at lumakad sa Kanyang mga daan. Sa halip na magsisi sa kanilang mga kasalanan, humanap sila ng kapalit na papatayin sa halip nila.

Hindi nito ibig sabihin na ang mga haring ito o ang kanilang mga tao ay walang kasalanan. Sila rin ay may sala, at dahil sila ay naghasik ng kamatayan at pagkawasak, iyon din ang kanilang inani. Ngunit sa kanilang kwento, makikita natin na parang sa isang salaming tanso ang larawan ng pagkakapako ni Kristo sa krus.

Isa pang napakagandang kaugnayan ng Krus sa kwento ng Josue 10 ay ito

Sapagkat tinuruan Niya ang Kanyang mga alagad at sinabi sa kanila, **Ang Anak ng Tao ay ibibigay sa kamay ng mga tao**, at kanilang papatayin Siya; at pagkatapos Siyang mapatay, Siya ay mabubuhay muli sa ikatlong araw. Marcos 9:31

At sinabi ng PANGINOON kay Josue, Huwag mo silang katakutan: sapagkat **ibinigay Ko na sila sa iyong kamay**; wala ni isa man sa kanila ang makatatayo laban sa iyo. Josue 10:8

Ibinigay ng Diyos ang Kanyang Anak sa sangkatauhan. Hindi Niya nais na patayin natin Siya, sapagkat hindi Niya ninanais ang mga hain at alay. Nang ibinigay ng Diyos ang mga Cananeo kay Josue, posible kaya na may iba pang naging kalalabasan?

At nangyari, pagdating nila sa Samaria, sinabi ni Eliseo, 'Panginoon, buksan Mo ang mga mata ng mga taong ito upang sila ay makakita.' At binuksan ng Panginoon ang kanilang mga mata, at nakita nila na sila ay nasa gitna ng Samaria. At nang makita sila ng hari ng Israel, sinabi niya kay Eliseo, 'Ama ko, papatayin ko ba sila? Papatayin ko ba sila?' Ngunit sumagot si Eliseo, 'Huwag mo silang patayin: Papatayin mo ba ang mga bihag na nakuha mo sa pamamagitan ng iyong tabak at pana? Bigyan mo sila ng tinapay at tubig upang sila ay makakain at makainom, at pagkatapos ay hayaan silang bumalik sa kanilang panginoon.' 2 Hari 6:20-22

Ibinigay ng Diyos ang mga taga-Siria sa kamay ng hari ng Israel. Tinanong ng hari si Eliseo kung ano ang dapat niyang gawin—papatayin ba niya sila? Sinabi ni Eliseo, Pakainin sila at pauwiin sa kanilang panginoon.

Nang sinabi ng Panginoon, "Wala ni isa man sa kanila ang mananatili sa harap mo," maaaring ito ba ang kahulugan ng nais ipahiwatig ng Diyos?

Narito, gagawin ko silang mula sa sinagoga ni Satanas, na nagsasabing sila ay mga Hudiyo, ngunit hindi kundi nagsisinungaling; **narito, gagawin ko silang lumapit at sumamba sa harap ng iyong mga paa**, at malaman nilang inibig kita. Pahayag 3:9

GINULO ng Panginoon ang mga Canaanita gaya ng Kanyang ipinangako sa Exodo 23:27

At ginulo ng PANGINOON[H2000] sa harap ng Israel, at pinuksa sila ng matinding paglipol sa Gibeon,... Josue 10:10 (KJV)

"Isusugo Ko ang takot Ko sa unahan mo, at lilituhin Ko [H2000] ang lahat ng taong pupuntahan mo, at palalayuin Ko ang lahat ng iyong mga kaaway mula sa iyo. At magsusugo Ako ng mga putakti sa unahan mo, na magpapalayas sa mga hivita, Cananeo, at Heteo mula sa harap mo. Exodo 23:27-28)

Sinabi ng Diyos na Siya ang magpapalayas sa kanila, ngunit pinatay sila ni Josue at ng kanyang hukbo. Nang lumapit ang Espiritu ng Diyos sa mga taong ito, sila ay nanginig sa takot dahil sa presensya ng Diyos. Sa kalagayang ito, maaaring napatay sila ng salita ng Diyos at nabagong-loob, ngunit sa halip, pinatay sila ng espada.

Mga Tipak ng Yelo

Matapos isagawa ni Josue at ng kanyang mga tauhan ang matinding pagpatay, bumagsak mula sa langit ang malalaking tipak ng yelo at pumatay sa marami sa mga tumatakas. Ito ang pinakamahirap na bahagi ng kwento upang maunawaan. Naikonekta na natin ang mga tipak ng yelo sa karanasan ni Kristo sa Krus. Ang mga pangyayari sa Gibeon ay konektado rin sa panahon kung kailan tinapos ni Kristo ang Kanyang gawain ng pamamagitan. Kaya sa pagsasama-sama ng lahat ng kwentong ito na may kaugnayan sa pagbagsak ng yelo sa mga salot sa Egipto, nawa'y matagpuan natin ang pagkakaisa at kahulugan na ating hinahanap sa panalangin.

Kawili-wiling ihambing ang paglalarawan ni Ellen White tungkol sa mga huling pangyayari sa kasaysayan ng mundo sa Awit 18.

Sa hiyawan ng tagumpay, panunuya, at sumpa, ang karamihan ng masasamang tao ay handa nang sumugod sa kanilang biktima, ngunit,

biglang, **bumalot ang makapal na kadiliman, mas madilim pa kaysa sa gabi, sa buong lupa.** Pagkatapos, isang bahaghari na nagniningning sa kaluwalhatian mula sa trono ng Diyos ang lumitaw sa kalangitan at tila pumapalibot sa bawat pangkat ng nananalangin. **Biglang natigilan ang nangangalit na karamihan. Tumigil ang kanilang mapanuyang sigaw. Nakalimutan nila ang kanilang matinding galit at balak na pagpatay.** Sa matinding pangangamba, tinititigan nila ang sagisag ng tipan ng Diyos at hinahangad na mapagtakpan mula sa nakakapangibabaw nitong liwanag. {GC 635.3}

Sa mga tao ng Diyos, isang malinaw at maayos na tinig ang maririnig na nagsasabi, "Tumingala kayo." At habang itinatataas nila ang kanilang mga mata sa langit, **kanilang nakikita ang bahaghari ng pangako.** Ang maiitim at nagnangalit na ulap na tumakip sa kalangitan ay nahati, at tulad ni Esteban, tumingala sila nang buong pagtitiwala sa langit at **nakita ang kaluwalhatian ng Diyos at ang Anak ng Tao na nakaupo sa Kanyang trono.** Sa Kanyang banal na anyo, nakikita nila ang mga bakas ng Kanyang pagpapakumbaba; at mula sa Kanyang mga labi, naririnig nila ang kahilingang inihaharap Niya sa Kanyang Ama at sa mga banal na anghel: "Ama, nais Ko na ang mga ibinigay Mo sa Akin ay makasama Ko kung saan Ako naroroon." Juan 17:24. Muli, isang tinig na maganda at matagumpay ang maririnig, na nagsasabi: "Dumarating sila! Dumarating sila! **Banal, walang kasalanan, at walang dungis.** Iningatan nila ang Aking salita ng pagtitiyaga; sila'y lalakad kasama ng mga anghel." At mula sa maputla at nanginginig na mga labi ng mga matatag sa kanilang pananampalataya ay maririnig ang isang sigaw ng tagumpay. {GC 636.1}

Sa hatinggabi ipinapakita ng Diyos ang Kanyang kapangyarihan upang iligtas ang Kanyang bayan. **Lumilitaw ang araw, nagniningning sa buong lakas nito. Sunod-sunod ang mga tanda at kagilangilalas na pangyayari.** Ang masasama ay napapatingin nang may takot at pagkagulat sa tagpong iyon, habang ang matuwid naman ay may taimtim na kagalakan habang pinagmamasdan ang mga palatandaan ng kanilang kaligtasan. **Ang lahat sa kalikasan ay tila lumilihis sa takdang ayos nito. Tumitigil sa pag-agos ang**

mga ilog. Dumarating ang maiitim at mabibigat na ulap at nagsasalpuhan sa isa't isa. Sa gitna ng nagngangalit na kalangitan ay may isang malinaw na bahagi na nagliliwanag sa hindi maipaliwanag na kaluwalhatian, at mula roon ay maririnig ang tinig ng Diyos na parang lagaslas ng maraming tubig, na nagsasabi: "Naganap na." Pahayag 16:17. {GC 636.2}

Yayanigin ng tinig na iyon ang langit at ang lupa. Magkakaroon ng napakalakas na lindol, "na hindi pa kailanman nangyari mula nang magkaroon ng tao sa lupa, napakalakas at napakatindi ng lindol na iyon." Mga taludtod 17, 18. **Ang kalangitan ay tila bumubukas at muling nagsasara.** Ang kaluwalhatian mula sa trono ng Diyos ay tila kumikislap. Niyang ang mga bundok na parang tangkay ng tambo sa hangin, at nagkalat ang mga nagkapira-pirasong bato sa lahat ng dako. May dagundong na parang paparating na bagyo. **Ang dagat ay nagngangalit sa matinding galit. Maririnig ang alulong ng isang napakalakas na bagyo, tulad ng tinig ng masasamng espritung nagbabalak ng pagkawasak. Ang buong lupa ay yumanig at lumukso na parang mga alon sa dagat. Ang ibabaw nito ay bumibigay, at tila pati ang pundasyon nito ay guguho.** Ang mga hanay ng bundok ay lumulubog. Ang mga daungan, na naging tulad ng Sodoma dahil sa kasamaan, ay nilalamon ng nagngangalit na tubig. Ang dakilang Babilonia ay naalaala sa harap ng Diyos, "upang ibigay sa kanya ang kopa ng alak ng matinding puot ng Kanyang galit." **Malalaking tipak ng yelo, bawat isa "ay may timbang na halos isang talento," ay gumagawa ng matinding pagkawasak.** Mga taludtod 19, 21. Ang pinakamapanghamak na mga lungsod sa mundo ay ibinagsak. Ang mararangyang palasyo, na pinaglaanan ng kayamanan ng mga dakilang tao sa mundo upang luwalhatiin ang kanilang sarili, ay gumuho at nasira sa harapan ng kanilang mga mata. Ang mga pader ng bilangguan ay nakabasag, **at ang bayan ng Diyos na ikinulong dahil sa kanilang pananampalataya ay pinalaya.** {GC 636.3}

Sa paglalarawang ito, ang masasama ay nagbabalak na lipulin ang mga matuwid. Bumaba ang makapal na kadiliman kaya sila ay nabagabag at nalito.

May isang bahaghari sa kalangitan at kadiliman sa ilalim ng Kanyang mga paa. [Awit 18:9]. May lindol [Awit 18:7]. May maningning at di mailarawang kaluwalhatian [Awit 18:12]. Ang mga pundasyon ng mundo ay nayayanig at nahahayag [Awit 18:15].

Ang pagbanggit sa mga tipak ng yelo sa pitong huling salot ay may mahalagang kahulugan.

At ibinuhos ng ikapitong anghel ang kanyang mangkok sa hangin; at may dumating **na malakas na tinig mula sa templo sa langit, mula sa trono, na nagsasabi, Naganap na**. At may mga tinig, at mga kulog, at mga kidlat; at nagkaroon ng napakalakas na lindol, na hindi pa kailanman nangyari mula nang magkaroon ng mga tao sa lupa, isang napakalakas, at matinding lindol. At ang dakilang lungsod ay nahati sa tatlong bahagi, at ang mga lungsod ng mga bansa ay bumagsak: at ang dakilang Babilonia ay naalaala sa harapan ng Diyos, upang ibigay sa kanya ang kopa ng alak ng matinding galit Niya. At tumakas ang bawat pulo, at ang mga bundok ay hindi na nakita. **At bumagsak sa mga tao ang malalaking tipak ng yelo mula sa langit, bawat isa ay may timbang na halos isang talento: at nilapastangan ng mga tao ang Diyos dahil sa salot ng yelong ito; sapagkat napakalubha ng salot na iyon.** Pahayag 16:17-21

Sa paglalarawan ng tagpo nang lisanin ni Kristo ang templo nang kaunti pang mas maaga, pansinin ang mga pagkakatulad.

"Sa panahong iyon ay tatayo si Miguel, ang dakilang Prinsipe na nagtatanggol sa mga anak ng iyong bayan: At magkakaroon ng panahon ng matinding paghihirap, na hindi pa kailanman nangyari mula nang magkaroon ng bansa hanggang sa panahong iyon: ngunit sa panahong iyon, ang iyong bayan ay maliligtas, ang bawat isa na nakasulat sa aklat." Daniel 12:1. {GC 613.1}

Kapag natapos na ang mensahe ng ikatlong anghel, hindi na mamamagitan ang awa para sa mga makasalanang naninirahan sa lupa. Natapos na ng bayan ng Diyos ang kanilang gawain. Tinanggap nila ang "huling ulan," "ang pagpapasigla mula sa presensya ng Panginoon," at sila ay handa na para sa pagsubok na darating sa

kanila. Ang mga anghel ay nagmamadaling paroo't parito sa langit. Isang anghel na bumalik mula sa lupa ang naghayag na natapos na ang kanyang Gawain; naipadama na sa mundo ang pangwakas na pagsubok, at lahat ng nagpakatapat sa mga banal na utos ay tinanggap na ang "tatak ng buhay na Diyos." **Pagkatapos ay ititigil ni Hesus ang Kanyang pamamagitan sa Santuwaryo sa itaas. Itataas Niya ang Kanyang mga kamay at sa malakas na tinig ay magsasabi, "Naganap na;"** at lahat ng hukbo ng mga anghel ay ilalpag ang kanilang mga korona habang ginagawa Niya ang maharlikang pahayag: "Ang liko ay mananatili sa kanyang kalikuan: at ang marumi, ay mananatili sa kanyang karumihan: at ang matuwid, ay manatili sa kanyang karumihan: at ang matuwid, ay manatili sa kanyang katuwiran." Pahayag 22:11. Ang hatol sa bawat tao ay naipasya na para sa buhay o kamatayan. Ginawa na ni Kristo ang pagtubos para sa Kanyang bayan at pinawi ang kanilang mga kasalanan. Nabuo na ang bilang ng Kanyang mga hinirang; "kaharian at kapangyarihan, at ang kadakilaan ng kaharian sa ilalim ng buong langit," ay ipagkakaloob na sa mga tagapagmana ng kaligtasan, at si Hesus ay maghahari bilang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon. {GC 613.2}

Kapag iniwan Niya ang santuwaryo, matatakpan ng kadiliman ang mga naninirahan sa lupa. Sa nakakatakot na panahong iyon, ang mga matuwid ay kailangang mabuhay sa harapan ng banal na Diyos nang walang tagapamagitan. Ang pagpipigil na pumipigil sa masasama ay aalisin, at si Satanas ay lubusang mamamahala sa mga taong matigas ang puso at hindi nagsisi. Natapos na ang mahabang pagtitiis ng Diyos. Tinanggihan ng mundo ang Kanyang awa, hinamak ang Kanyang pag-ibig, at niyurakan ang Kanyang kautusan. Nalampasan na ng masasama ang hangganan ng kanilang pagkakataong magsisi; ang Espiritu ng Diyos, na patuloy nilang tinanggihan, ay tuluyan nang inalis. Wala na silang proteksyon mula sa masama sapagkat hindi na sila nasa ilalim ng biyaya ng Diyos. Si Satanas ay maghuhulog sa mga naninirahan sa lupa sa isang pangwakas na kapighatian. Kapag ang mga anghel ng Diyos ay tumigil sa pagpigil sa mabagsik na hangin ng makasalang pagnanasa ng tao, lahat ng puwersa ng kaguluhan ay pakakawalan. Ang buong mundo ay masasadlak sa pagkawak na

higit na nakakatakot kaysa sa nangyari sa Jerusalem noong unang panahon. {GC 614.1}

Sa paglalarawang ito, matapos sabihin ni Hesus na tapos na at ang mundo ay malugmok sa matinding kadiliman, si Satanas ang maghuhulog sa mundo sa isang matindi at pangwakas na kapighatian. Inalis ang Espiritu ng Diyos at si Satanas ang magpapa-kontrol sa mga elemento. Dagdag pa rito, kapag pinakawalan ng mga anghel ang makasalanang pagnanasa ng tao, nagdudulot ito ng nakakatakot na epekto sa lupa. Habang winawasak ni Satanas ang mundo, ang Diyos ay nilalapastangan bilang siya ang may gawa ng pagkawasak.

At malalaking granizo mula sa langit ang bumagsak sa mga tao, bawat granizo ay may bigat na tulad ng isang talento. **Nilapastangan ng mga tao ang Diyos dahil sa salot ng granizo, sapagkat ang salot na iyon ay lubhang malupit.** Pahayag 16:21

Ito ay katulad ng mga kalamidad na dumapo kay Job. Si Satanas ang gumagawa ng pagkawasak, ngunit si Diyos ang siya ring isinisi dito.

At sinabi ng Panginoon kay Satanas, **“Tingnan mo, ang lahat ng kanyang tinatangkilik ay nasa iyong kapangyarihan; huwag mo lamang galawin ang kanyang katawan.”** Kaya’t si Satanas ay umalis mula sa harapan ng Panginoon. Job 1:12

Habang siya’y nagsasalita pa, may dumating na isa at nagsabi, **“Ang apoy ng Diyos ay bumagsak mula sa langit at sinunog ang mga tupa at ang mga lingkod, at nilipol sila; at ako lamang ang nakaligtas upang magbalita sa iyo!”** Job 1:16

Kagiliw-giliw ding tandaan na ikinakonekta ni Ellen White ang mga granizo sa gawain ng pagsisi.

Nakita niya na nagsasalita tayo ng katotohanan, hindi sa pamamagitan ng unos; **hindi tinatamaan ang mga tao ng mga pahayag ng pagsisi tulad ng mga granizo** {5MR 275.1}

Pinapayagan ng Diyos ang mga tao na maniwala na Siya ang siyang gumagawa ng malaking pagkawasak na ito, tulad ng pagpapahintulot ng Diyos na makita

Siya ng mga tao bilang isang hukom nang walang mga katangiang nagmamalasakit ng isang ama. Inaalala natin na sa Krus, si Kristo ay ibinigay ng Diyos sa kapangyarihan ng mga tao at mga demonyo. Ito ang Kanyang kakaibang gawain – kung saan tumalikod ang Diyos at nagpakita na parang malayo Siya sa Kanyang Anak. Muli, inaalala natin kung ano ang sinasabi ng inspirasyon tungkol sa kung paano bumagsak ang mga paghatol:

Ipinakita sa akin na ang mga paghatol ng Diyos ay hindi direktang manggagaling mula sa Panginoon sa kanila, kundi sa ganitong paraan: Ipinapaloob nila ang kanilang mga sarili sa labas ng Kanyang proteksyon. Nagpapakita Siya ng babala, nagwawasto, nagtatama, at ipinapakita ang tanging daan ng kaligtasan; pagkatapos, kung ang mga naging tanging layunin ng Kanyang espesyal na pag-aalaga ay pipiliing sundan ang kanilang sariling landas na malayo sa Banal na Espiritu, pagkatapos ng paulit-ulit na mga babala, kung pipiliin nila ang kanilang sariling paraan, hindi na Niya ipinag-uutos sa Kanyang mga anghel na pigilan ang mga tiyak na pag-atake ni Satanas sa kanila. 14 MR 3

Hindi kailanman direktang nagdadala ng mga paghatol ang Diyos sa mga tao. Nangyayari ito kapag iniutos Niya sa Kanyang mga anghel na itigil ang pagpigil sa mga hangin ng alitan. Sa mga pangyayaring naganap sa Gibeon, umiwas ang Diyos at naging isang estranghero. Ang sunud-sunod na mga pangyayari ay isang binhi ng magaganap sa Krus pati na rin sa katapusan ng mundo.

Nananatili ang Araw at ang Buwan

Sinabi ni Habakkuk ito tungkol sa mga paghatol na darating sa pagdating ng Panginoon:

Tumigil ang araw at buwan sa kanilang mga tahanan; sa liwanag ng lyong mga palaso, sila'y lumakad, sa kinang ng lyong kumikislap na sibat. Habakuk 3:11

Ang Araw ay minsang kumakatawan kay Kristo.

Ngunit sa inyo na may takot sa aking pangalan, ang Araw ng Pagkatuwid ay sisikat na may paghilom sa Kanyang mga pakpak; Mal 4:2

Ito ay umaga; **ang araw ay kakataas lamang** sa itaas ng Bundok ng mga Olivo, at ang mga sinag nito ay kumislap ng matinding liwanag sa mga marmol na palasyo at nagbigay-liwanag sa gino ng mga pader ng templo, nang si **Hesus, itinuturo ito, ay nagsabi, “Ako ang ilaw ng mundo.”** {DA 463.4}

Sa persona ni Josue, nakikita natin ang dominyo ng tao kay Kristo. Sa mga salitang "lahat ng sinabi ng Panginoon ay gagawin namin," si Kristo, ang Amen ng Diyos, ay ipinako sa krus. Hindi nagdasal si Josue sa Panginoon bilang kahilingan; ang wika tungkol sa Araw at Buwan ay nasa imperatibo – ito ay isang utos. Tunay nga, maaaring sabihin ni Kristo: “Ama, patawarin Mo sila, sapagkat hindi nila alam ang kanilang ginagawa.” Nakakaintriga na ang salitang *mga pana* ay maaaring mangahulugang sugat at kahit na kidlat. Ang *kumikislap* ay maaaring mangahulugang *kidlat*. *Sugat, kidlat, sibat*; ang mga salitang ito ay may koneksyon sa Krus.

Tinutukoy natin na ang anumang pagsubok na pasukin ang lupaing Canaan sa pamamagitan ng puwersa ay isang pagtangga sa pangako ng Diyos na dadalhin ang Kanyang mga tao sa lupaing iyon. Ipinapakita nito na si Josue ay kumikilos sa ilalim ng Lumang Tipan. Ang kasalanan ng tao ay nag-uumpaw kay Josue, tulad ng nararapat sa ilalim ng Lumang Tipan. Isa itong dakilang gawain tulad ng sinabi ni Pablo (2 Corinto 3:9). Hindi natin hinahatulan si Josue sa kanyang mga ginawa, ngunit sa pagtingin natin sa kanya, nakikita natin ang ating mga sarili; nakikita natin kung ano tayo kung tayo'y bibigyan ng pagkakataon na maging katulad niya.

Sa persona ni Josue, nakikita natin ang pagpapako sa krus na ipapataw ng bansang Israel kay Kristo nang ipako Siya sa isang kahoy. Nakakakita rin tayo ng pananaw sa pagtatapos ng probasyon kapag tumayo si Miguel at bumagsak ang pitong huling salot, na magtatapos sa pagbagsak ng mga granizo.

Sa pagtukoy sa kwento ni Josue at ng mga malaking tipak ng yelo, itinatanghal ni Kristo sa ating harapan ang isang salamin kung saan maaari nating makita ang ating tunay na kaugnayan sa Diyos. Si Josue, na kumikilos sa ilalim ng Lumang Tipan, ay nag-aalay ng sakripisyo ng mga hari ng Canaan sa tanso na altar ng pagkakasundo ng tao. Siya, kasama ang Israel, ay kumakatawan sa isang mundong tumangga sa tipan ng Diyos at naghahanap ng katuwiran sa pamamagitan ng paghatol at pagwasak sa kanilang mga kaaway. Nagbuhos ng

dugo si Josue tulad ni David, kaya't hindi natin maaaring tingnan siya upang itayo ang espiritwal na templo ng karakter ng Panginoon sa ating buhay. Ngunit tulad din ni David, minahal ni Josue ang Panginoon ng buong puso at nagsilbi sa Panginoon nang tapat ayon sa kaalaman na mayroon siya. Tulad ni Juan Bautista, ang pinakamababa sa kaharian na inihayag kay Kristo ay mas dakila kaysa sa kanya; hindi mas dakila sa halaga, kundi mas dakila sa bisa ng pagpapaliwanag sa mundo ng kaluwalhatian ng Panginoon.

MAHALIN ANG IYONG MGA KAAWAY O PATAYIN SILA

Sinabi ni Hesus sa atin na mahalín ang ating mga kaaway at gumawa ng mabuti sa kanila. Sa kabilang banda, binabasa natin ang sinabi ni Josue sa mga Israelita

Kaya't nang ilabas nila ang mga hari kay Josue, tinawag ni Josue ang lahat ng mga lalake ng Israel at sinabi sa mga kapitan ng mga lalaking mandirigma na sumama sa kanya, "Lumapit kayo, ilagay ang inyong mga paa sa mga leeg ng mga haring ito." At sila'y lumapit at inilagay ang kanilang mga paa sa leeg ng mga hari.

Nang maglaon ay sinabi ni Josue sa kanila, "Huwag kayong matakot, ni manghina man; magpakalakas kayo at magsikap, sapagkat ganito ang gagawin ng PANGINOON sa lahat ng inyong mga kaaway na kinakalaban ninyo."

Paano natin aayusin ang alitan sa pagitan ni Hesus at ni Josue sa kung paano natin tratuhin ang ating mga kaaway?